

Warszawa, 21 września 2010 roku

Do:

Sz. P. Prokurator

Jerzy Mierzewski

Prokuratura Apelacyjna w Warszawie

Wydział V ds. Przestępczości

Zorganizowanej i Korupcji

ul. Ostroroga 24e

01-163 Warszawa

adwokata Mikołaja Pietrzaka

pełnomocnika pokrzywdzonego

Abd al-Rahim Hussein Muhammed

Abdu Al-Nashiri

Sygn. akt: Ap V Ds. 37/09

**Pismo w sprawie zgłoszenia się pełnomocnika, zgłoszenie podejrzenia
popelnienia przestępstw oraz wniosek o włączenie do postępowania w
charakterze pokrzywdzonego ¹**

Petitum

I. Zgłoszenie się pełnomocnika

Działając w imieniu mojego Mocodawcy, na podstawie art. 87 §1 k.p.k. zgłaszam się jako jego pełnomocnik w śledztwie prowadzonym przez Prokuraturę Apelacyjną w Warszawie, Wydział V ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji o czyn z art. 231 §1 k.k. w związku z podejrzeniem istnienia na terenie Rzeczypospolitej Polskiej przynajmniej jednej tajnej placówki, do której nielegalnie sprowadzano, gdzie torturowano i nielegalnie przetrzymywano, z której nielegalnie wywieziono poza granice kraju obywatele obcych państw, przy udziale Centralnej Agencji Wywiadu Stanów Zjednoczonych Ameryki, za wiedzą i przy co najmniej braku sprzeciwu polskich funkcjonariuszy publicznych („ośrodek”). Publicznie dostępne materiały, w tym załączone do niniejszego wniosku, wskazują bowiem, iż mój Mocodawca jest jedną z osób poszkodowanych wyżej opisanym procederem.

Ponadto wnoszę o powiadamianie o terminie wszystkich podejmowanych czynności procesowych oraz dopuszczenie mnie do udziału w nich.

II. Wniosek o włączenie do postępowania w charakterze pokrzywdzonego

Liczne publicznie dostępne informacje wskazują na to, że na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej funkcjonował na nieznanych jak dotąd zasadach ośrodek

PIETRZAK & SIDOR SPÓŁKA JAWNA

UL. SANDOMIERSKA 8 LOK. 5, 02-567 WARSZAWA. TEL. +48 22 898 22 18. FAX +48 22 898 22 19

SEKRETARIAT@PIETRZAKSIDOR.PL WWW.PIETRZAKSIDOR.PL

KRS: 0000299681 REGON: 141326590 NIP: 521-347-67-69

odosobnienia, w którym mój Mocodawca był bezprawnie przetrzymywany, a także poddawany torturom oraz poniżającemu i nieludzkiemu traktowaniu. W związku z jego działaniem istnieje wysokie prawdopodobieństwo popełnienia czynu z art. 231 §1 k.k. wprost przez osoby uczestniczące w działalności ośrodka jak i zapewniające infrastrukturę i środki oraz wydające zgodę na jego działalność, w zw. z art. 2 k.k. przez osoby powołane do kontroli działalności w/w osób oraz w zw. z art. 18 §1 k.k. przez ich przełożonych lub osoby wydające im wiążące polecenia, w tym również wchodzące w skład centralnych organów państwa, w postaci dopuszczenia do działania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ośrodka, w którym przetrzymywano ludzi pozbawionych wolności bez podstawy prawnej oraz kontroli niezawisłego sądu, poddawano ich torturom oraz nieludzkiemu, poniżającemu traktowaniu a następnie wywieziono do kraju, w którym są bezpośrednio narażeni na tortury i nieludzkie, poniżające traktowanie lub karanie oraz gdzie może zostać orzeczona lub wykonana wobec nich kara śmierci.

Ponieważ mój Mocodawca jest jedną z osób bezpośrednio pokrzywdzonych przez działalność ośrodka, zaś ta nie byłaby możliwa bez popełnienia wyżej opisanego przestępstwa z art. 231 §1 k.k., zasadne jest włączenie mojego Mocodawcy do toczącego się już postępowania o sygnaturze akt Ap V Ds. 37/09 w charakterze pokrzywdzonego w rozumieniu art. 49 §1 k.p.k. wraz z wszystkimi związanymi z tym prawami. Oświadczam również, iż mój Mocodawca wyraża wolę działania w charakterze oskarżyciela posiłkowego w ewentualnym postępowaniu przed sądem.

III. Zgłoszenie podejrzenia popełnienia przestępstw

Oprócz przestępstwa z art. 231 §1 k.k. opisanego wyżej, w związku z działaniem nielegalnego ośrodka odosobnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej istnieje wysokie prawdopodobieństwo popełnienia na szkodę mojego Mocodawcy i innych osób:

1. czynu z art. 123 §2 k.k. na szkodę mojego Mocodawcy wprost przez osoby prowadzące przesłuchania, w zw. z art. 18 §1 k.k. przez ich przełożonych lub osoby wydające im wiążące polecenia, w zw. z art. 2 k.k. przez osoby w dyspozycji których pozostawał w czasie przebywania w ośrodku oraz w zw. z art. 18 §3 k.k. przez osoby zapewniające infrastrukturę i środki oraz wydające zgodę na działalność ośrodka, w postaci poddawania mojego Mocodawcy torturom oraz spowodowania u niego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;
2. czynu z art. 156 §1 pkt. 2 k.k. na szkodę mojego Mocodawcy wprost przez osoby prowadzące przesłuchania, w zw. z art. 18 §1 k.k. przez ich przełożonych lub osoby wydające im wiążące polecenia, w zw. z art. 2 k.k. przez osoby odpowiedzialne za jego stan zdrowia w czasie przebywania w ośrodku (w szczególności personel medyczny), jak i przez osoby w dyspozycji których pozostawał w tym czasie, oraz w zw. z art. 18 §3 k.k. przez osoby zapewniające infrastrukturę i środki oraz wydające zgodę na działalność ośrodka, m.in. w postaci doprowadzenia mojego Mocodawcy do stanu realnie zagrażającego życiu przez głodzenie, wychłodzenie organizmu oraz pozbawienie snu oraz do długotrwałej choroby psychicznej i znacznej, trwałej niezdolności do pracy wynikłych ze stresu pourazowego spowodowanego stosowaniem wobec niego tortur i poniżającego, nieludzkiego traktowania w czasie jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

3. czynu z art. 189 §3 k.k. na szkodę mojego Mocodawcy wprost przez osoby w dyspozycji których pozostawał w czasie przebywania w ośrodku, w zw. z art. 18 §1 k.k. przez ich przełożonych lub osoby wydające im wiążące polecenia oraz w zw. z art. 18 §3 k.k. przez osoby zapewniające infrastrukturę i środki oraz wydające zgodę na działalność ośrodka w postaci nieusankcjonowanej decyzją niezawisłego sądu pozbawienia mojego Mocodawcy wolności na czas dłuższy niż 7 dni w połączeniu z torturowaniem go oraz poddawaniem go nieludzkiemu, poniżającemu traktowaniu;
4. czynu z art. 190 §1 k.k. na szkodę mojego Mocodawcy wprost przez osoby prowadzące przesłuchania, w zw. z art. 18 §1 k.k. przez ich przełożonych lub osoby wydające im wiążące polecenia, w zw. z art. 2 k.k. przez osoby w dyspozycji których pozostawał w czasie przebywania w ośrodku oraz w zw. z art. 18 §3 k.k. przez osoby zapewniające infrastrukturę i środki oraz wydające zgodę na działalność ośrodka w postaci groźenia pozbawieniem wolności, torturami i dopuszczeniem się przemocy seksualnej wobec rodziny mojego Mocodawcy, oraz groźenia mojemu Mocodawcy śmiercią z użyciem broni palnej i niebezpiecznego narzędzia;
5. czynu z art. 191 §1 k.k. na szkodę Mojego Mocodawcy wprost przez osoby prowadzące przesłuchania, w zw. z art. 18 §1 k.k. przez ich przełożonych lub osoby wydające im wiążące polecenia, w zw. z art. 2 k.k. przez osoby w dyspozycji których pozostawał w czasie przebywania w ośrodku oraz w zw. z art. 18 §3 k.k. przez osoby zapewniające infrastrukturę i środki oraz wydające zgodę na działalność ośrodka w postaci stosowania przemocy fizycznej w formie bicia pięściami, kopnięć, uderzania o ścianę oraz groźby bezprawnej w postaci groźenia pozbawieniem wolności, torturami i dopuszczeniem się przemocy seksualnej wobec rodziny mojego Mocodawcy, oraz groźenia mojemu Mocodawcy śmiercią w celu zmuszenia go do złożenia zeznań obciążających jego samego oraz inne osoby;
6. czynu z art. 207 §2 k.k. na szkodę mojego Mocodawcy wprost przez osoby prowadzące przesłuchania, w zw. z art. 18 §1 k.k. przez ich przełożonych lub osoby wydające im wiążące polecenia, w zw. z art. 2 k.k. przez osoby w dyspozycji których pozostawał w czasie przebywania w ośrodku, oraz w zw. z art. 18 §3 k.k. przez osoby zapewniające infrastrukturę i środki oraz wydające zgodę na działalność ośrodka, w postaci znęcania się fizycznego i psychicznego nad moim Mocodawcą w sytuacji, w której był on pozbawiony wolności i niezdolny do zmiany swojego położenia, a więc pozostawał w stosunku zależności od osób zapewniających mu wodę pitną i żywność oraz decydujących o jego losie;
7. czynu z art. 240 §1 k.k. wprost przez wszystkie osoby, które powzięły wiedzę o istnieniu i przeznaczeniu ośrodka, w postaci nie zawiadomienia niezwłocznie organu powołanego do ścigania przestępstw o popełnianiu na terenie ośrodka przestępstwa z art. 189 §1, 2 lub 3 k.k., gdyż było ono wpisane w jego funkcję i dla umożliwienia jego popełniania został uruchomiony;
8. czynu z art. 246 k.k. na szkodę mojego Mocodawcy wprost przez osoby prowadzące przesłuchania, w zw. z art. 18 §1 k.k. przez ich przełożonych lub osoby wydające im

wiążące polecenia, w zw. z art. 2 k.k. przez osoby w dyspozycji których pozostawał w czasie przebywania w ośrodku oraz w zw. z art. 18 §3 k.k. przez osoby zapewniające infrastrukturę i środki oraz wydające zgodę na działalność ośrodka w postaci stosowania przemocy fizycznej w formie bicia pięściami, kopnięć, uderzania o ścianę oraz groźby bezprawnej w postaci groźenia pozbawieniem wolności, torturami i dopuszczeniem się przemocy seksualnej wobec rodziny mojego Mocodawcy, oraz groźenia mojemu Mocodawcy śmiercią przy użyciu broni palnej i niebezpiecznego narzędzia w celu zmuszenia go do złożenia zeznań obciążających jego samego oraz inne osoby, w sytuacji, w której sprawca okazałby się funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 §13 k.k.;

9. czynu z art. 247 §2 k.k. na szkodę mojego Mocodawcy wprost przez osoby prowadzące przesłuchania w postaci stosowania wobec niego przemocy fizycznej w formie bicia pięściami, kopnięć, uderzania o ścianę oraz znęcania się psychicznego nad nim w sytuacji, w której uznanoby, że mój Mocodawca został pozbawiony wolności zgodnie z prawem;
10. czynu z art. 247 §3 k.k. wprost przez osoby w dyspozycji których mój Mocodawca pozostawał w czasie przebywania w ośrodku oraz przez osoby zapewniające infrastrukturę i środki oraz wydające zgodę na działalność ośrodka, jako że w jego funkcję wpisane było stosowanie przemocy fizycznej i psychicznej wobec osadzonych, w sytuacji w której osoby te okazałyby się funkcjonariuszami publicznymi w rozumieniu art. 115 §13 k.k.;
11. czynu z art. 263 §2 k.k. wprost przez cudzoziemców stanowiących personel ośrodka, jak również załogi i pasażerów statków powietrznych, które lądowały na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z jego działaniem, w postaci posiadania przez nich broni palnej wbrew przepisom obowiązującym na terytorium RP;
12. czynu z art. 264 §2 k.k. wprost przez osoby bezprawnie przywożące lub wywożące mojego Mocodawcę z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w zw. z art. 18 §1 k.k. przez ich przełożonych lub osoby wydające im wiążące polecenia oraz w zw. z art. 18 §3 k.k. przez osoby ułatwiające dokonanie czynu w postaci udostępnienia lotniska lub środka transportu;
13. czynu z art. 264 §3 k.k. wprost przez osoby bezprawnie przywożące lub wywożące mojego Mocodawcę z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w zw. z art. 18 §1 k.k. przez ich przełożonych lub osoby wydające im wiążące polecenia oraz w zw. z art. 18 §3 k.k. przez osoby ułatwiające dokonanie czynu w postaci udostępnienia lotniska lub środka transportu;
14. czynu z art. 258 §1 lub §2 k.k. wprost przez osoby należące do grupy działającej w celu popełnienia wymienionych wyżej przestępstw m.in. na szkodę mojego Mocodawcy.

Zasadne i konieczne jest przeprowadzenie postępowania w celu pełnego wyjaśnienia okoliczności popełnienia każdego z opisanych w niniejszym piśmie czynów oraz pociągnięcia sprawców do odpowiedzialności. Z uwagi na okoliczności popełnienia wyżej wymienionych

przestępstw, zasadne jest poszerzenie zakresu postępowania prowadzonego pod sygnaturą Ap V Ds. 37/09.

Mój Mocodawca w sposób nie budzący wątpliwości powinien zostać uznany za ofiarę czynów opisanych powyżej w punktach 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9 oraz 10 w przypadku ustalenia, iż miały one miejsce. Co za tym idzie, na etapie prowadzenia postępowania zmierzającego do zdobycia koniecznych dowodów, przysługiwać mu winien status pokrzywdzonego w rozumieniu art. 49 §1 k.p.k. wraz z wszystkimi związanymi z tym prawami.

Ponadto zaznaczam, iż kwalifikacja prawna czynów, jakich prawdopodobnie dopuszczono się w związku z działalnością ośrodka CIA na terytorium RP, w tym również na szkodę mojego Mocodawcy, została dokonana w oparciu o normy prawa karnego materialnego obowiązujące w momencie składania niniejszego pisma. Z chwilą ustalenia dokładnych okoliczności zdarzeń, w tym czasu i miejsca ich popełnienia, konieczne może okazać się zastosowanie odpowiednich reguł intertemporalnych, a co za tym idzie, ewentualne przyjęcie odmiennej kwalifikacji.

IV. Zgłoszenie naruszenia norm prawa międzynarodowego

W związku z działaniami podejmowanymi wobec mojego Mocodawcy m.in. na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej doszło do naruszenia podstawowej zasady Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 roku („EKPCz”), wyrażonej w jej art. 1 tj. obowiązku zapewnienia każdemu człowiekowi praw i wolności określonych w artykułach dalszych, *in concreto*:

1. prawa do życia, wyrażonego w art. 2 ust. 1 EKPCz w związku z protokołami nr 6 i 13 EKPCz, gdyż mój Mocodawca został wywieziony do kraju, w którym realnie grozi mu wymierzenie i wykonanie kary śmierci;
2. wolności od tortur i niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania, wyrażonej w art. 3 EKPCz, gdyż mój Mocodawca był poddawany długotrwałym torturom i okrutnemu, niehumanitarnemu i poniżającemu traktowaniu w Polsce i został wywieziony do kraju, w którym realnie grozi mu traktowanie w sposób stanowiący naruszenie art. 3 EKPCz;
3. prawa do wolności i bezpieczeństwa osobistego, wyrażonego w art. 5 EKPCz, gdyż mój Mocodawca został pozbawiony wolności w Polsce bez stosownej decyzji uprawnionego organu, a co za tym idzie był i do dziś jest przetrzymywany bezprawnie, a ponadto został wywieziony do kraju, w którym realnie grozi mu dalsze naruszenie jego praw wynikających z art. 5 EKPCz;
4. prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, wyrażonego w art. 8 EKPCz, gdyż mój Mocodawca był bezprawnie pozbawiony wolności, co doprowadziło do poważnego i nieuzasadnionego naruszenia jego praw w tym zakresie;
5. prawa do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd, wyrażonego w art. 6 EKPCz, gdyż mój

Mocodawca pozbawiony był prawa do sądu w Polsce i został wywieziony do kraju, w którym realnie mu grozi dalsze i poważne naruszenie jego prawa do sądu;

6. prawa do prawdy i rzetelnej informacji o naruszeniach praw wynikających z art. 2, 3,5,6,8,10 i 13 EKPCz oraz innych standardów międzynarodowych, gdyż pozbawiono mojego Mocodawcy możliwości uzyskania prawdziwych informacji o jego traktowaniu w Polsce.

Ponadto w przypadku uniemożliwienia mojemu Mocodawcy udziału w toczącym się postępowaniu karnym stanowiłoby to naruszenie jego prawa do skutecznego środka, o którym mowa w art. 13 EKPCz.

Zwracam także uwagę na fakt, iż ze związania Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniami EKPCz wypływa silny, pozytywny obowiązek władzy państwowej do, *primo*, przeciwdziałania naruszeniom jej postanowień, *secundo*, do dokładnego i sprawnego wyjaśnienia sprawy, jeżeli do naruszeń doszło. Obowiązek ten jest szczególnej wagi w sytuacji, w której naruszenia dotyczą praw tak podstawowych, jak wolność od tortur, oraz mają tak jaskrawy charakter jak w niniejszej sprawie.

V. Wniosek o ściganie

Mając na uwadze normę zawartą w art. 190 §2 k.k. składam w imieniu mojego Mocodawcy wniosek o ściganie sprawców przestępstwa określonego w art. 190 §1 k.k. na jego szkodę.

VI. Żądania procesowe

Na podstawie art. 156 § 5 k.p.k. uprzejmie proszę o dostęp do akt sprawy. Ponadto na podstawie art. 315 §2 k.p.k. wnoszę żądanie zawiadamiania mnie o terminach i miejscach czynności podejmowanych na wniosek mój lub mojego Mocodawcy w sposób, który umożliwi uczestnictwo w nich mnie osobiście lub innemu upoważnionemu pełnomocnikowi mojego Mocodawcy, w przypadku czynności podejmowanych w ramach pomocy prawnej poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej,.

VII. Wnioski o przeprowadzenie dowodu

Kierując się chęcią pomocy w dokładnym rozpoznaniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, mając na uwadze cele postępowania karnego oraz dążenie do ustalenia prawdy materialnej, wnoszę o przeprowadzenie w toku śledztwa następujących dowodów:

1. dowodu z przesłuchania mojego Mocodawcy (obecnie przebywającego jako więzień w bazie marynarki wojennej Guantanamo na Kubie) w charakterze pokrzywdzonego, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 roku, zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 Porozumienia o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 roku (dalej zwanej „Umową o Pomocy Prawnej”),

na okoliczność jego bezprawnego przetrzymywania oraz poddawania torturom oraz nieludzkiemu i poniżającemu traktowaniu, jak również okoliczności związanych z jego transportowaniem pomiędzy różnymi miejscami przetrzymywania oraz szczegółów umożliwiających w połączeniu z pozostałym materiałem dowodowym identyfikację miejsca, w którym był przetrzymywany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

2. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, **George'a Tenet**, dyrektora generalnego CIA w okresie od 11 lipca 1997 roku do 11 lipca 2004 roku na okoliczność pojmania mojego Mocodawcy, miejsca lub miejsc jego przetrzymywania, warunków w jakich był przetrzymywany, metod przesłuchań stosowanych wobec niego przez funkcjonariuszy CIA oraz inne osoby, które miały do niego dostęp, jak również osób współpracujących z funkcjonariuszami CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz osób, które powzięły wiedzę na temat ich działalności;
3. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, **Johna McLaughlin**, pełniącego obowiązki dyrektora generalnego CIA w okresie od 11 lipca 2004 roku do 24 września 2004 roku na okoliczność jego wiedzy o pojmaniu mojego Mocodawcy, miejscu lub miejscach jego przetrzymywania, warunkach w jakich był przetrzymywany, metodach przesłuchań stosowanych wobec niego przez funkcjonariuszy CIA oraz inne osoby, które miały do niego dostęp, jak również osobach współpracujących z funkcjonariuszami CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz osobach, które powzięły wiedzę na temat ich działalności;
4. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, **Portera Goss**, dyrektora generalnego CIA w okresie od 24 września 2004 roku do 30 maja 2006 roku na okoliczność jego wiedzy o pojmaniu mojego Mocodawcy, miejscu lub miejscach jego przetrzymywania, warunkach w jakich był przetrzymywany, metodach przesłuchań stosowanych wobec niego przez funkcjonariuszy CIA oraz inne osoby, które miały do niego dostęp, jak również osobach współpracujących z funkcjonariuszami CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz osobach, które powzięły wiedzę na temat ich działalności;
5. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, **Michaela Hayden**, dyrektora generalnego CIA w okresie od 30 maja 2006 roku do 12 lutego 2009 roku na okoliczność jego wiedzy o pojmaniu mojego Mocodawcy, miejscu lub miejscach jego przetrzymywania, warunkach w jakich był przetrzymywany, metodach przesłuchań stosowanych wobec niego przez funkcjonariuszy CIA oraz inne osoby, które miały do niego dostęp, jak również osobach współpracujących z funkcjonariuszami CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz osobach, które powzięły wiedzę na temat ich działalności;
6. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, [REDACTED] pełnił czynną rolę w [REDACTED]

przesłuchiwanemu mojemu Mocodawcy, na okoliczność stosowania przez CIA i inne podmioty lub osoby tortur oraz poniżającego, nieludzkiego traktowania w toku przesłuchiwania więźniów, w tym mojego Mocodawcy oraz na okoliczność funkcjonowania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ośrodka, do którego nielegalnie sprowadzono, gdzie nielegalnie przetrzymywano i z którego nielegalnie wywieziono poza granice kraju obywateli obcych państw, przy udziale CIA oraz dodatkowych okoliczności towarzyszących temu procederowi, jak również na okoliczność wiedzy polskich funkcjonariuszy publicznych o nim;

7. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, [REDAKTION], pilota i dowódcy statku powietrznego o oznaczeniu N85VM w czasie, w którym prawdopodobnie mój Mocodawca był na jego pokładzie nielegalnie transportowany pomiędzy różnymi ośrodkami, w których go przetrzymywano, na okoliczność zaistnienia, częstotliwości, tras i warunków tego rodzaju transportu, jak również istnienia i treści przyjętych na tę okazję procedur postępowania oraz na okoliczność pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z opisanym procederem i działań osób trzecich (również polskich funkcjonariuszy publicznych) z nim związanych;

8. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej:

a. [REDAKTION]

b. [REDAKTION]

c. [REDAKTION]

którzy to pełnili służbę jako piloci na pokładzie statku powietrznego o oznaczeniu N85VM w czasie, w którym prawdopodobnie mój Mocodawca był na jego pokładzie nielegalnie transportowany pomiędzy różnymi ośrodkami, w których go przetrzymywano, na okoliczność zaistnienia, częstotliwości, tras i warunków tego rodzaju transportu, jak również istnienia i treści przyjętych na tę okazję procedur postępowania oraz na okoliczność pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z opisanym procederem i działań osób trzecich (również polskich funkcjonariuszy publicznych) z nim związanych;

9. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, [REDAKTION], pilota i dowódcy statku powietrznego o oznaczeniu N63MU w czasie, w którym prawdopodobnie mój Mocodawca był na jego pokładzie nielegalnie transportowany pomiędzy różnymi ośrodkami, w których go przetrzymywano, na okoliczność zaistnienia, częstotliwości, tras i warunków tego rodzaju transportu, jak również istnienia i treści przyjętych na tę okazję procedur postępowania oraz na okoliczność pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z opisanym procederem i działań osób trzecich (również polskich funkcjonariuszy publicznych) z nim związanych;

10. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej:

- a. [REDACTED]
- b. [REDACTED]
- c. [REDACTED]
- d. [REDACTED]

którzy to bądź pełnili służbę jako piloci na pokładzie statku powietrznego o oznaczeniu N63MU, bądź też byli członkami obsługi technicznej tego samolotu w czasie, w którym prawdopodobnie mój Mocodawca był na jego pokładzie nielegalnie transportowany pomiędzy różnymi ośrodkami, w których go przetrzymywano, na okoliczność zaistnienia, częstotliwości, tras i warunków tego rodzaju transportu, jak również istnienia i treści przyjętych na tę okazję procedur postępowania oraz na okoliczność pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z opisanym procederem i działań osób trzecich (również polskich funkcjonariuszy publicznych) z nim związanych;

11. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej na podstawie art. 585 k.p.k., [REDACTED]

[REDACTED] na okoliczność transportowania mojego Mocodawcy drogą lotniczą z Dubaju w czasie bezpośrednio po jego zatrzymaniu, uczestnictwa statku powietrznego o oznaczeniu N85VM w programie tajnych więzień CIA oraz istnienia proceduru tajnego transportu więźniów podejrzanych o terroryzm pomiędzy ośrodkami CIA w różnych państwach;

12. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, **Michaela Keith Winograd** zam. prawdopodobnie [REDACTED] który to według powszechnie dostępnych informacji kierował działaniem ośrodka CIA na Tajlandii, na okoliczność funkcjonowania prowadzonych przez CIA placówek, w których poza granicami USA nielegalnie przetrzymywano więźniów oraz poddawano ich torturom oraz poniżającemu i niehumanitarnemu traktowaniu, czasu i warunków pobytu mojego Mocodawcy w tego rodzaju placówkach oraz położenia ośrodka, do jakiego został przetransportowany po opuszczeniu placówki na Tajlandii;

13. dowodu z przesłuchania, choćby w drodze pomocy prawnej, **Geoffa Loane i innych autorów raportu MKCK z dnia 14 lutego 2007 roku, w szczególności tych, którzy mieli dostęp bezpośrednio do mojego Mocodawcy**, na okoliczność pozbawienia mojego Mocodawcy wolności bez podstawy prawnej, warunków, w jakich był przetrzymywany, transportowania go drogą lotniczą pomiędzy różnymi miejscami odosobnienia na terytorium różnych państw oraz stosowania wobec niego tortur oraz niehumanitarnego, poniżającego traktowania;

14. dowodu z przesłuchania, choćby w drodze pomocy prawnej, **Dick'a Marty i innych autorów raportu dla Rady Europy z dnia 12 czerwca 2006 roku**, na okoliczność funkcjonowania prowadzonych przez CIA placówek, w których na terytorium państw Rady Europy, w tym Rzeczypospolitej Polskiej, nielegalnie

przetrzymywano więźniów oraz poddawano ich torturom oraz poniżającemu i niehumanicznemu traktowaniu;

15. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, [REDAKTOWANE] który kierował działalnością ośrodka CIA w Rzeczypospolitej Polskiej, na okoliczność funkcjonowania prowadzonych przez CIA placówek, w których poza granicami USA nielegalnie przetrzymywano więźniów oraz poddawano ich torturom oraz poniżającemu i niehumanicznemu traktowaniu, czasu i warunków pobytu mojego Mocodawcy w tego rodzaju placówkach, w tym w szczególności na terytorium RP, przyjazdu i wyjazdu mojego Mocodawcy z tego terytorium, traktowania mojego Mocodawcy w czasie, w którym składający zeznania był za niego odpowiedzialny, a także na okoliczność wiedzy polskich funkcjonariuszy publicznych oraz innych osób o funkcjonowaniu ośrodka i okolicznościach związanych z tym procederem;
16. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, [REDAKTOWANE] którzy wchodzili w skład personelu medycznego nadzorującego stan zdrowia osób przetrzymywanych w ośrodku, na okoliczność czasu i warunków pobytu mojego Mocodawcy w ośrodku, przyjazdu i wyjazdu mojego Mocodawcy z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, traktowania mojego Mocodawcy w czasie, w którym składający zeznania byli za niego odpowiedzialni oraz jego stanu zdrowia i poziomu bólu, do jakiego został doprowadzony, a także na okoliczność wiedzy polskich funkcjonariuszy publicznych oraz innych osób o funkcjonowaniu ośrodka i okolicznościach związanych z tym procederem;
17. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, [REDAKTOWANE] w **materiałach prasowych jedynie jako „Albert”**, [REDAKTOWANE] który w czasie przesłuchiwania mojego Mocodawcy groził mu śmiercią, wspierając tę groźbę okazaniem broni palnej oraz włączaniem wiertarki w bezpośredniej bliskości głowy przesłuchiwanego, na okoliczność czasu i miejsca powyższych wydarzeń, umiejscowienia ich w planie torturowania i zastraszania mojego Mocodawcy, jak również innych okoliczności towarzyszących temu procederowi, o których może on mieć wiedzę;
18. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, dr. **Jamesa Mitchell**, prowadzącego działalność jako psycholog pod adresem [REDAKTOWANE] na okoliczność istnienia tajnych ośrodków prowadzonych przez CIA poza granicami USA, jego obecności i roli jako psychologa przy przesłuchaniach ludzi pozbawionych wolności, stosowania w czasie tych przesłuchań oraz przetrzymywania tortur, niehumanicznego lub poniżającego traktowania, jak również opracowania przez niego założeń metodologicznych programu tortur;

19. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, dr. **Bruce'a Jessen**, prowadzącego działalność jako psycholog pod adresem [REDACTED] na okoliczność istnienia tajnych ośrodków prowadzonych przez CIA poza granicami USA, jego obecności i roli jako psychologa przy przesłuchaniach ludzi pozbawionych wolności, stosowania w czasie tych przesłuchań oraz przetrzymywania tortur, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, jak również opracowania przez niego założeń metodologicznych programu tortur;
20. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, **Christophera R. Hill**, ambasadora Stanów Zjednoczonych Ameryki w Rzeczypospolitej Polskiej w okresie od 2000 do 2004 roku, obywatela USA, pełniącego do niedawna funkcję ambasadora USA w Iraku, na okoliczność istnienia w w/w okresie tajnego ośrodka CIA na terytorium RP, przetrzymywania w nim więźniów podejrzanych o terroryzm, w tym mojego Mocodawcy, stosowania w nim tortur oraz niehumanitarnego, poniżającego traktowania oraz wiedzy polskich funkcjonariuszy publicznych o jego istnieniu oraz działalności, w tym ich ewentualnej zgody na nią;
21. dowodu z przesłuchania, chociażby w drodze pomocy prawnej zgodnie z postanowieniami Umowy o Pomocy Prawnej, **Victora H. Ashe**, ambasadora Stanów Zjednoczonych Ameryki w Rzeczypospolitej Polskiej w okresie od 2004 do 2009 roku, obywatela USA, na okoliczność istnienia w w/w okresie tajnego ośrodka CIA na terytorium RP, przetrzymywania w nim więźniów podejrzanych o terroryzm, w tym mojego Mocodawcy, stosowania w nim tortur oraz niehumanitarnego, poniżającego traktowania oraz wiedzy polskich funkcjonariuszy publicznych o jego istnieniu oraz działalności, w tym ich ewentualnej zgody na nią;
22. dowodu z przesłuchania **gen. broni Henryka Tacika**, Dowódcy Operacyjnego Sił Zbrojnych w okresie od 15 grudnia 2004 roku do 20 kwietnia 2007 roku, na okoliczność udzielenia lub nieudzielenia przez niego lub podległe mu osoby zezwolenia na przekroczenie granicy państwowej i lot obcego wojskowego statku powietrznego w przestrzeni powietrznej Rzeczypospolitej Polskiej w odniesieniu do lotów wojskowych samolotów USA na lotnisko międzynarodowe w Szymanach, lub inne relewantne lotniska, w okresie pełnienia przez niego służby na w/w stanowisku;
23. dowodu w postaci zwrócenia się do obecnego Dowódcy Operacyjnego Sił Zbrojnych, (Dowództwo Operacyjne Sił Zbrojnych, ul. Radiowa 2, 00-908 Warszawa), o informację na okoliczność udzielenia lub nieudzielenia przez dowódcę Operacyjnego Sił Zbrojnych, jego poprzedników lub podległe im osoby zezwolenia na przekroczenie granicy państwowej i lot obcego wojskowego statku powietrznego w przestrzeni powietrznej Rzeczypospolitej Polskiej w odniesieniu do lotów wojskowych samolotów USA na lotnisko międzynarodowe w Szymanach, lub inne relewantne lotniska;
24. dowodu z przesłuchania **Leszka Millera**, prezesa rady ministrów Rzeczypospolitej Polskiej w okresie od 19 października 2001 roku do 2 kwietnia 2004 roku, na okoliczność powzięcia lub niepoważenia przez niego wiedzy o funkcjonowaniu na

- terytorium RP prowadzonej przez CIA placówki, w której nielegalnie przetrzymywano więźniów oraz poddawano ich torturom oraz poniżającemu i niehumanitarnemu traktowaniu oraz okolicznościach towarzyszących temu procederowi, jak również na okoliczność tego, kto mógł dysponować podobną wiedzą w okresie urzędowania premiera i czy zataił ją przed właściwymi organami państwa;
25. dowodu z przesłuchania **Marka Belki**, prezesa rady ministrów Rzeczypospolitej Polskiej w okresie od 2 kwietnia 2004 roku do 31 października 2005 roku, na okoliczność powzięcia lub niepoważenia przez niego wiedzy o funkcjonowaniu na terytorium RP prowadzonej przez CIA placówki, w której nielegalnie przetrzymywano więźniów oraz poddawano ich torturom oraz poniżającemu i niehumanitarnemu traktowaniu oraz okolicznościach towarzyszących temu procederowi, jak również na okoliczność tego, kto mógł dysponować podobną wiedzą w okresie urzędowania premiera i czy zataił ją przed właściwymi organami państwa;
26. dowodu z przesłuchania **Kazimierza Marcinkiewicza**, prezesa rady ministrów Rzeczypospolitej Polskiej w okresie od 31 października 2005 roku do 14 lipca 2006 roku, na okoliczność powzięcia lub niepoważenia przez niego wiedzy o funkcjonowaniu na terytorium RP prowadzonej przez CIA placówki, w której nielegalnie przetrzymywano więźniów oraz poddawano ich torturom oraz poniżającemu i niehumanitarnemu traktowaniu oraz okolicznościach towarzyszących temu procederowi, jak również na okoliczność tego, kto mógł dysponować podobną wiedzą w okresie urzędowania premiera i czy zataił ją przed właściwymi organami państwa;
27. dowodu z przesłuchania **Jaroslawa Kaczyńskiego**, prezesa rady ministrów Rzeczypospolitej Polskiej w okresie od 14 lipca 2006 roku do 16 listopada 2007 roku, na okoliczność powzięcia lub niepoważenia przez niego wiedzy o funkcjonowaniu na terytorium RP prowadzonej przez CIA placówki, w której nielegalnie przetrzymywano więźniów oraz poddawano ich torturom oraz poniżającemu i niehumanitarnemu traktowaniu oraz okolicznościach towarzyszących temu procederowi, jak również na okoliczność tego, kto mógł dysponować podobną wiedzą w okresie urzędowania premiera i czy zataił ją przed właściwymi organami państwa;
28. dowodu z przesłuchania **Aleksandra Kwaśniewskiego**, prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w okresie od 23 grudnia 1995 roku do 23 grudnia 2005 roku, na okoliczność powzięcia lub niepoważenia przez niego wiedzy o funkcjonowaniu na terytorium RP prowadzonej przez CIA placówki, w której nielegalnie przetrzymywano więźniów oraz poddawano ich torturom oraz poniżającemu i niehumanitarnemu traktowaniu oraz okolicznościach towarzyszących temu procederowi, jak również na okoliczność tego, kto mógł dysponować podobną wiedzą w okresie urzędowania prezydenta i czy zataił ją przed właściwymi organami państwa;
29. dowodu z przesłuchania **Zbigniewa Siemiatkowskiego**, szefa Agencji Wywiadu w okresie od 2002 roku do 2004 roku, na okoliczność powzięcia lub niepoważenia przez niego wiedzy o funkcjonowaniu na terytorium RP prowadzonej przez CIA placówki, w której nielegalnie przetrzymywano więźniów oraz poddawano ich torturom oraz poniżającemu i niehumanitarnemu traktowaniu oraz okolicznościach towarzyszących temu procederowi;

30. dowodu z treści załączonego do niniejszego pisma protokołu z posiedzenia trybunału orzekającego o statusie uczestnika działań zbrojnych, które odbyło się w dniu 14 marca 2007 roku, na okoliczność treści deponycji składanych jak dotąd przez mojego Mocodawcę, dotyczących tortur oraz niehumanitarnego i poniżającego traktowania, jakie były jego udziałem w trakcie przetrzymywania przez osoby działające z polecenia rządu Stanów Zjednoczonych Ameryki, a jednocześnie w celu potwierdzenia konieczności przeprowadzenia jego przesłuchania w toku toczącego się postępowania przed organami polskimi;
31. dowodu z opinii biegłych lekarzy, w tym lekarzy psychiatrów, oraz biegłych psychologów na okoliczność stanu zdrowia fizycznego i psychicznego mojego Mocodawcy oraz powiązania tego stanu ze stosowaniem wobec niego tortur oraz niehumanitarnego, poniżającego traktowania, jak również wieloletniego przetrzymywania w warunkach nieprzystających do minimalnych standardów praw człowieka;
32. dowodu z załączonych do niniejszego wniosku dokumentów: pismo Dyrektora Zarządu Granicznego Komendy Głównej Straży Granicznej z dnia 23 lipca 2010 roku, „Zestawienie lądowań i startów samolotów typu Boeing I Gulfstream na lotnisku w Szymanach w latach 2002-2005” oraz tabeli „Przyloty i Wyloty Samolotów CIA na terytorium Polski” sporządzonej przez Helsińską Fundację Praw Człowieka, na okoliczność przylotów i odlotów z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej samolotów uznawanych za wykonujące loty na zlecenie CIA oraz liczby pasażerów w każdym z nich;
33. dowodu z przesłuchania kontrolerów lotów i pracowników obsługi lotniska w Szymanach w okresie od 2002 do 2005 roku oraz funkcjonariuszy służby celnej oraz straży granicznej, do obowiązków których należała kontrola samolotów lądujących na oraz startujących z w/w lotniska, na okoliczność startów i lądowań samolotów typu Boeing I Gulfstream na w/w lotnisku i okoliczności towarzyszących tym wydarzeniom, jak również na okoliczność startów i lądowań na w/w lotnisku innych samolotów cywilnych i wojskowych, których okoliczności pobytu przejawiały cechy podobne do ujawnionych w toku przesłuchania;
34. dowodu z przesłuchania autora załączonego dokumentu „Zestawienie lądowań i startów samolotów typu Boeing I Gulfstream na lotnisku w Szymanach w latach 2002-2005” na okoliczność jego autentyczności oraz charakteru dokumentu urzędowego, jak również celu, dla którego został sporządzony oraz listy osób, które zapoznały się lub mogły się z nim zapoznać;
35. dowodu z treści załączonego do niniejszego wniosku raportu specjalnego Inspektoratu Generalnego CIA na temat działalności związanej z zatrzymywaniem i przesłuchiowaniem osób w ramach walki z terroryzmem w okresie od września 2001 do października 2003 („CIA Inspector General Special Review: Counterterrorism Detention and Interrogation Activities September 2001 – October 2003”) z dnia 7 maja 2004 roku, sygn. CIA 2003-7123-IG, na okoliczność stosowania wobec osadzonych w tajnych ośrodkach CIA, w tym mojego Mocodawcy, tortur i niehumanitarnego, poniżającego traktowania, ze spowodowaniem bezpośredniego

zagrożenia życia włącznie, jak również szczegółów organizacji programu tajnych więzień;

36. dowodu z treści załączonego do niniejszego wniosku raportu Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża z dnia 14 lutego 2007 roku na temat traktowania czternastu „wysokiej rangi zatrzymanych” (*High Value Detainees*) pozostających w dyspozycji CIA, sygn. ICRC WAS 07/76, na okoliczność stosowania wobec osadzonych w tajnych ośrodkach CIA, w tym mojego Mocodawcy, tortur i niehumanitarnego, poniżającego traktowania, ze spowodowaniem bezpośredniego zagrożenia życia włącznie;
37. dowodu z treści załączonego do niniejszego wniosku raportu dla Rady Europy w sprawie domniemanych przypadków niejawnego pozbawienia wolności i bezprawnego przewozu zatrzymanych między państwami, w których udział mieć miały państwa-członkowie Rady Europy, z dnia 12 czerwca 2006 roku, autorstwa Dicka Marty, na okoliczność istnienia tajnego ośrodka odosobnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, poddawania osadzonych w nim, w tym mojego Mocodawcy, torturom oraz niehumanitarnemu, poniżającemu traktowaniu oraz nielegalnego przywiezienia oraz wywiezienia więźniów, w tym mojego Mocodawcy, z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
38. dowodu z treści załączonych do niniejszego wniosku wytycznych Biura Usług Medycznych CIA odnośnie medycznego i psychologicznego zaplecza przewozu, przesłuchiwania i przetrzymywania zatrzymanych („OMS Guidelines on Medical and Psychological Support to Detainee Rendition, Interrogation, and Detention”) z dnia 17 maja 2004 roku, na okoliczność stosowania wobec osadzonych w tajnych ośrodkach CIA, w tym mojego Mocodawcy, tortur i niehumanitarnego, poniżającego traktowania, ze spowodowaniem bezpośredniego zagrożenia życia włącznie, uczestnictwa osób związanych zasadami etyki lekarskiej bądź pielęgniarskiej w tym procederze, jak również szczegółów organizacji programu tajnych więzień;
39. dowodu z treści załączonej do niniejszego wniosku skargi do Stowarzyszenia Psychologów Stanu Texas z dnia 16 czerwca 2010 roku na okoliczność istnienia uzasadnionego podejrzenia udziału konkretnych osób, to jest Jamesa Mitchell i Bruce’a Jessen, w stosowaniu tortur i niehumanitarnego, poniżającego traktowania, w tym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
40. dowodu z treści załączonego do niniejszego pisma raportu komisji bezpieczeństwa narodowego i obrony parlamentu Litwy dotyczącego domniemanego transportu i przetrzymywania na terytorium Republiki Litewskiej więźniów CIA, na okoliczność zidentyfikowania niektórych z samolotów lądujących również w Rzeczypospolitej Polskiej jako przewożących więźniów CIA;
41. dowodu z treści załączonego do niniejszego wniosku raportu Amnesty International z dnia 5 kwietnia 2006 roku na temat tajnych lotów wykonywanych na zlecenie rządu USA, na okoliczność istnienia tajnego ośrodka CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz warunków, w jakich byli w nim przetrzymywani obywatele państw trzecich, w tym mój Mocodawca, jak również procedur i okoliczności towarzyszących

przewozowi tych osób, w tym mojego Mocodawcy, pomiędzy ośrodkami odosobnienia na terytorium różnych państw;

42. dowodu z treści załączonego do niniejszego wniosku fragmentu raportu specjalnych sprawozdawców ONZ do spraw tortur oraz praw człowieka w kontekście walki z terroryzmem: Prof. Manfreda Nowaka oraz Martina Scheinina oraz z pełnego testu w/w raportu, dostępnego pod adresem internetowym <http://www2.ohchr.org/english/bodies/hrcouncil/docs/13session/A-HRC-13-42.doc> na okoliczność przetrzymywania mojego Mocodawcy przez CIA w tajnym ośrodku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, transportu mojego Mocodawcy drogą lotniczą pomiędzy ośrodkami CIA położonymi w różnych państwach, co pociągało za sobą nielegalne przewożenie go przez granicę RP, udziału samolotu o oznaczeniu N63MU w tym procederze oraz stosowania przez CIA i powiązane z nią podmioty zabiegów mających na celu ukrycie rzeczywistych tras i przeznaczenia lotów, w tym w postaci fałszowania dokumentacji lotniczej;

43. dowodu z treści załączonych do niniejszego wniosku artykułów prasowych, na okoliczność powszechnej dostępności informacji o istnieniu tajnych placówek CIA poza granicami USA, w tym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz stosowania wobec osadzonych w tych placówkach, w tym mojego Mocodawcy, tortur i niehumanitarnego, poniżającego traktowania oraz udziału w tym procederze konkretnych osób, jak również odbywania się tajnych lotów samolotów wojskowych i cywilnych pomiędzy tymi placówkami, w tym na lotnisko w Szymanach, woj. podlaskie.

Ponadto składam wniosek o:

- a) zwrócenie się do właściwych władz USA, w trybie przewidzianym przez art. 9 Umowy o Pomocy Prawnej, o udostępnienie nieocenzurowanej, potwierdzonej za zgodność wersji protokołu, o którym mowa w pkt. 30 powyżej;
- b) ustalenie w drodze żądania wystosowanego wobec właściwych organów USA na mocy art. 12 Umowy o Pomocy Prawnej lub w inny sposób, aktualnych adresów oraz, gdy to niezbędne, tożsamości i miejsca pobytu osób wymienionych powyżej [REDACTED] [REDACTED] w celu ich skutecznego wezwania;
- c) zwrócenie się do Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża z siedzibą w Genewie, 19 avenue de la Paix, CH 1202 Genewa, o ujawnienie dla potrzeb postępowania tożsamości i danych adresowych osób wymienionych w punkcie 13 powyżej, w celu ich skutecznego wezwania;
- d) zwrócenie się do Rady Europy z siedzibą w Strasburgu, Avenue de l'Europe, F-67075 Strasbourg Cedex, o ujawnienie dla potrzeb postępowania tożsamości i danych adresowych osób wymienionych w punkcie 14 powyżej, w celu ich skutecznego wezwania;
- e) ustalenie obecnego adresu zamieszkania osób wymienionych [REDACTED] [REDACTED] w celu ich skutecznego wezwania;

- f) zwrócenie się do Departamentu Prawno-Traktatowego Ministerstwa Spraw Zagranicznych z prośbą o wskazanie, czy funkcjonariusze CIA, jak również inni cudzoziemcy współpracujący z nimi bądź w inny sposób zaangażowani w działanie ośrodka lub w transport więźniów w nim przetrzymywanych byli w czasie pozostawania na terytorium RP osobami zrównanymi z członkami personelu misji dyplomatycznych lub konsularnych na podstawie porozumień międzynarodowych, lub czy posiadanie przez nich broni i amunicji było niezbędne do wykonywania czynności związanych z ochroną misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, przedstawicielstw organizacji międzynarodowych, członków oficjalnych delegacji zagranicznych, lub do innych celów wynikających z porozumień międzynarodowych lub z zasady wzajemności;
- g) zwrócenie się do Departamentu Konsularnego Ministerstwa Spraw Zagranicznych z prośbą o wskazanie, czy funkcjonariusze CIA, jak również inni cudzoziemcy współpracujący z nimi bądź w inny sposób zaangażowani w działanie ośrodka lub w transport więźniów w nim przetrzymywanych otrzymali uprzednio wydane przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej zaświadczenia umożliwiające przywóz broni i amunicji z zagranicy oraz jej wywóz za granicę przez cudzoziemców oraz na jaki okres miało to miejsce, jak również o przekazanie przynajmniej kopii przedmiotowych zaświadczeń, jeżeli takie istnieją, do akt postępowania.

VIII. Umocowanie

Załączam pełnomocnictwo do występowania w charakterze pełnomocnika mojego Mocodawcy w postępowaniu karnym, podpisane przez attorney at law Nancy Hollander, jego obrońcę w postępowaniu karnym toczącym się w jurysdykcji Stanów Zjednoczonych Ameryki, zgodnie z normą art. 83 §1 k.p.k. w związku z art. 88 §1 k.p.k. Dodatkowo wyjaśniam, iż mój Mocodawca jest obecnie pozbawiony wolności i przebywa w bazie marynarki wojennej Guantanamo na Kubie. Stąd też na mocy art. 83 §1 w zw. z art. 88 §1 k.p.k. pełnomocnictwo do jego reprezentacji w postępowaniu karnym może być udzielone przez inną osobę.

Uzasadnienie

I. Skrócony opis stanu faktycznego

Jak wynika z treści publicznie dostępnych materiałów, w tym załączonych do niniejszego pisma, w październiku 2002 roku mój Mocodawca, narodowości saudyjskiej, został zatrzymany na terytorium Zjednoczonych Emiratów Arabskich, prawdopodobnie przez tamtejsze służby specjalne. Niemal natychmiast został przekazany do dyspozycji funkcjonariuszy Centralnej Agencji Wywiadu Stanów Zjednoczonych Ameryki (CIA). Prawdopodobnie to na prośbę tej instytucji został zatrzymany. W dyspozycji CIA pozostawał do września 2006 roku, kiedy to został przewieziony do ośrodka w bazie marynarki wojennej Guantanamo na Kubie, gdzie do dziś pozostaje więźniem, pomimo iż nie toczy się przeciwko

niemu postępowanie karne, ani też nie przyznano mu uprawnień jeńca wojennego wynikających z prawa międzynarodowego.

Jak wynika z powszechnie dostępnych informacji oraz innych dokumentów i informacji, w okresie pomiędzy październikiem 2002 roku a wrześniem 2006 roku był on na mocy wewnętrznych, tajnych i nieudostępionych mu w żadnym czasie instrukcji CIA przetrzymywany w przynajmniej trzech tajnych placówkach na terenie różnych państw. W tym czasie w sposób planowy i systematyczny poddawano go torturom oraz okrutnemu, poniżającemu i nieludzkiemu traktowaniu. Stosowano wobec niego przemoc fizyczną i psychiczną w celu wymuszenia zeznań obciążających jego samego oraz inne osoby. Nie zapewniono mu nie tylko możliwości kontroli zasadności pozbawienia wolności przez niezawisły sąd, ale nawet szansy na poinformowanie kogokolwiek o samym fakcie zatrzymania.

II. Istnienie ośrodka CIA w Polsce i przetrzymywanie w nim mojego Mocodawcy

Na chwilę sporządzania niniejszego pisma, tak rząd USA jak i władze RP nie potwierdzają istnienia tajnego ośrodka CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Niemniej, liczne poszlaki przemawiają za tym, iż ośrodek taki istniał. W tym miejscu zostaną omówione niektóre z nich.

Liczne artykuły prasowe, w tym załączone do niniejszego wniosku, jak i raport dla Rady Europy w sprawie domniemanych przypadków niejawnego pozbawienia wolności i bezprawnego przewozu zatrzymanych między państwami, w których udział mieć miały państwa-członkowie Rady Europy, z dnia 12 czerwca 2006 roku, autorstwa Dicka Marty'ego (*załącznik nr 13*) oraz raport Amnesty International z dnia 5 kwietnia 2006 roku (*załącznik nr 17*) na temat tajnych lotów wykonywanych na zlecenie rządu USA wskazują na to, iż to na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zorganizowano jeden z ośrodków CIA, w których nielegalnie przetrzymywano więźniów, a także poddawano ich torturom i nieludzkiemu, poniżającemu traktowaniu.

Więźniowie przetrzymywani w ośrodkach CIA poza granicami USA byli do nich transportowani za pomocą samolotów, częstokroć cywilnych, jednak latających na zlecenie CIA lub będących własnością spółek od niej zależnych. Nie ulega wątpliwości, iż w latach 2002 – 2005 statki powietrzne o numerach N63MU, N379P oraz N313P lądowały oraz startowały z lotniska w Szymanach, woj. podlaskie.

Dowód: - wydruk kopii pisma Dyrektora Granicznego Komendy Głównej Straży Granicznej z dnia 23 lipca 2010 roku (załącznik nr 4)

Samoloty o tych numerach zostały zidentyfikowane jako prawdopodobnie świadczące usługi dla CIA, polegające na przewozie więźniów pomiędzy tajnymi więzieniami. Z punktu widzenia mojego Mocodawcy w szczególności istotny jest samolot o numerze N63MU, którym wedle wszelkiego prawdopodobieństwa był on transportowany. Samolot ten należy do spółki [REDAKTOWANE] która wykonuje zadania dla rządu Stanów Zjednoczonych Ameryki. Poruszał się on prawdopodobnie po następującej trasie:

<u>Punkt wylotu</u>	<u>Lotnisko docelowe</u>	<u>Data odbycia lotu</u>
○ Elmira, New York (KELM)	Washington, DC (KIAD)	3 Gru 2002
○ Washington, DC (KIAD)	Anchorage, Alaska (PANC)	3 Gru 2002
○ Anchorage, Alaska (PANC)	Osaka, Japonia (RJBB)	3 Gru 2002
○ Osaka, Japonia (RJBB)	Bangkok, Tajlandia (VTBD)	4 Gru 2002
○ Bangkok, Tajlandia (VTBD)	Dubai, UAE (OMDB)	5 Gru 2002
○ Dubai, UAE (OMDB)	Szymany, Polska (EPSY)	5 Gru 2002
○ Szymany, Polska (EPSY)	London Luton, UK (EGGW)	5 Gru 2002
○ London Luton, UK (EGGW)	Dulles, Washington DC (KIAD)	6 Gru 2002
○ Washington, DC (KIAD)	Elmira, New York (KELM)	6 Gru 2002

Pogrubioną czcionką zaznaczono w powyższej tabeli miejsca, w których prawdopodobnie znajdowały się tajne ośrodki, w których CIA przetrzymywała więźniów.

*Dowód: - artykuł prasowy „Key omission in memo to destroy CIA terror tapes”
(załącznik nr 8)*

Jak wynika z publicznie dostępnych materiałów, w dniu 5 grudnia 2002 roku samolot N63MU pozostawił na lotnisku w Szymanach ośmiu pasażerów, których nie poddano pełnej kontroli paszportowej ani celnej, co zresztą było regułą dla lotów tych maszyn.

*Dowód: - artykuł prasowy „Rozkład lotów CIA do Polski” (załącznik nr 9)
- pismo Dyrektora Zarządu Granicznego Komendy Głównej Straży Granicznej (załącznik nr 4)*

Jednocześnie uprawnione jest podejrzenie, że mój Mocodawca przed wyżej wymienionym lotem 5 grudnia 2002 roku znajdował się w ośrodku CIA na Tajlandii. Świadczy o tym rozkład lotów samolotu N85VM, należącego do spółki [REDAKTOWANE] która również wykonuje loty na zlecenie administracji USA, w tym przede wszystkim CIA. Samolot ten został zidentyfikowany jako służący do transportu więźniów przez raport dla Rady Europy autorstwa Dick'a Marty'iego oraz przez raport specjalnej komisji parlamentu Republiki Litewskiej. Samolot ten odbył lot z lotniska w Dubaju, w zjednoczonych Emiratach Arabskich (OMDB) do Bangkoku w Tajlandii (VTBD) w dniu 8 listopada 2002 roku, to jest wkrótce po zatrzymaniu mojego Mocodawcy w Dubaju i przekazaniu go do dyspozycji CIA przez tamtejsze służby.

Dowód: - wydruk kopii raportu dla Rady Europy w sprawie domniemanych przypadków niejawnego pozbawienia wolności i bezprawnego przewozu zatrzymanych między państwami, w których udział mieć miały państwa-

członkowie Rady Europy, z dnia 12 czerwca 2006 roku, autorstwa Dicka Marty, w języku angielskim (załącznik nr 13)
- wydruk kopii raportu komisji bezpieczeństwa narodowego i obrony parlamentu Litwy dotyczącego domniemanego transportu i przetrzymywania na terytorium Republiki Litewskiej więźniów CIA, przetłumaczonego na język angielski (załącznik nr 19)

Alternatywne wnioski z analizy powszechnie dostępnych danych o ruchu lotniczym wysnuwają dziennikarze Matt Apuzzo i Adam Goldman w załączonym artykule „To keep program secret, CIA whisks 9/11 figures from Gitmo before court ruling”. Niezależnie jednak od szczegółów przyjętej wersji szlaku transportowania więźniów, w tym mojego Mocodawcy, dostępne źródła są zgodne, iż jedno z tajnych więzień CIA znajdowało się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto ci sami autorzy wskazują na przetrzymywanie imiennie mojego Mocodawcy w tajnym ośrodku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w ramach prezentacji flash® umieszczonej pod adresem internetowym <http://hosted.ap.org/specials/interactives/wdc/binalshibh/> jako załącznik do materiału prasowego agencji Associated Press z dnia 17 sierpnia 2010 roku.

Dowód: - artykuł prasowy „To keep program secret, CIA whisks 9/11 figures from Gitmo before court ruling”, Associated Press (załącznik nr 10)
- treść prezentacji flash® dostępnej pod adresem internetowym:
<http://hosted.ap.org/specials/interactives/wdc/binalshibh/>

Uprawdopodobniony jest również pobyt mojego Mocodawcy w ww. ośrodku oraz poddanie go w nim torturom oraz nieludzkiemu, poniżającemu traktowaniu, o czym mowa w dalszej części niniejszego pisma. Co za tym idzie, zasadne jest prowadzenie postępowania mającego na celu ostateczne rozwianie wątpliwości co do istnienia i funkcji ośrodka CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przyznanie mojemu Mocodawcy statusu pokrzywdzonego w w/w postępowaniu.

III. Stosowanie w ośrodkach CIA tortur oraz poniżającego i nieludzkiego traktowania

Nie budzi wątpliwości stosowanie przez agentów CIA oraz osoby przybrane przez nich do pomocy w czasie przesłuchań tzw. „wzmocnionych technik przesłuchiwania” (*enhanced interrogation techniques* lub EIT). Ich katalog obejmuje:

- a. chwyt wymuszający uwagę (*attention grasp*)
- b. uderzanie przesłuchiwanym o ścianę (*walling*)
- c. chwyt za twarz (*facial hold*)
- d. policzkowanie (*facial slap* lub *insult slap*)
- e. przetrzymywanie w ciasnych pomieszczeniach (*cramped confinement*)
- f. pręgierz przy ścianie (*wall standing*)
- g. pręgierz zwykły (*stress positions*)
- h. pozbawienie snu (*sleep deprivation*)
- i. podtapianie (*the waterboard*)

Dowodów na ich stosowanie dostarcza samo CIA, choćby w postaci memorandum z dnia 1 sierpnia 2002 roku, sporządzonego przez Departament Sprawiedliwości USA na polecenie CIA, w którym omawiane są wszystkie wymienione techniki i dopuszczalność ich stosowania w świetle amerykańskiego prawa oraz prawa międzynarodowego. Ponadto funkcjonariusze CIA są rozliczani z prawidłowego ich stosowania w raporcie Inspektoratu Generalnego CIA z dnia 7 maja 2004 roku.

Dowód: - kopia memorandum z dnia 1 sierpnia 2002 roku „Przesłuchanie agenta Al-Kaidy” (załącznik nr 2)
- kopia raportu Inspektoratu Generalnego CIA (załącznik nr 15)

Autorzy raportu Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża również potwierdzają stosowanie przez CIA wymienionych technik w sposób konstytuujący tortury oraz nieludzkie traktowanie, przy czym mój Mocodawca jest w raporcie MKCK wymieniony imiennie jako osoba poddawana torturom (m.in. str. 10, 11, 17).

Dowód: - kopia raportu MKCK z dnia 14 lutego 2007 roku (załącznik nr 16)

Mój Mocodawca potwierdził stosowanie wobec niego tortur składając zeznania przed trybunałem orzekającym o statusie uczestnika działań zbrojnych, w dniu 14 marca 2007 roku.

Dowód: - kopia protokołu z posiedzenia trybunału orzekającego o statusie uczestnika działań zbrojnych, które odbyło się w dniu 14 marca 2007 roku (załącznik nr 20)

Ponadto opisane wyżej metody przesłuchań oraz przypadki ich stosowania zostały ujawnione w licznych artykułach prasowych, z których część dołączona została do niniejszego wniosku (załącznik nr 6,7,8,9,10,11 oraz 12).

Zasadne z punktu widzenia niniejszego postępowania jest bliższe przyjrzenie się niektórym z wymienionych „technik”.

- Walling (uderzanie o ścianę)

Technika ta polega na uderzeniu ciałem przesłuchiwanego o ścianę w ten sposób, by uderzał on o nią przede wszystkim barkami i ramionami. Przesłuchujący wykorzystuje do tego swoją siłę fizyczną, zaś przesłuchiwany jest najczęściej skrępowany kajdankami lub więzami. Głowa przesłuchiwanego jest okręcana kapturem lub ręcznikiem w taki sposób, by odbicie od ściany nie powodowało złamania karku przez przesłuchiwanego. Jak widać, technika ta inherentnie wiąże się ze stosowaniem przemocy fizycznej bezpośrednio wobec przesłuchiwanego. Co więcej, już na etapie jej projektowania brano pod uwagę możliwość wystąpienia poważnych konsekwencji zdrowotnych dla przesłuchiwanego, z jego przypadkową śmiercią włącznie. Bez względu na to, na ile przedsięwzięte środki ostrożności okazałyby się skuteczne, ryzyka tego nie można wyeliminować całkowicie. Co za tym idzie, każdorazowe użycie tej techniki stwarza zagrożenie spowodowania poważnego uszczerbku na zdrowiu lub nawet utraty życia przesłuchiwanego.

- Facial slap (policzkowanie)

Policzkowanie polega na silnym uderzeniu przesłuchiwanego otwartą dłońią w twarz. Prawidłowy cios powinien zostać wymierzony w punkt pomiędzy podbródkiem a uchem przesłuchiwanego, zaś palce bijącego nie powinny być złączone. Technika ta sprowadza się do bicia przesłuchiwanego – jej celem jest zadanie bólu i upokorzenie go.

- Cramped confinement (przetrzymywanie w ciasnych pomieszczeniach)

Przy zastosowaniu tej techniki przesłuchiwanego umieszcza się w specjalnie zaprojektowanej „skrzyni” wykonanej wg jednego z dwóch wzorów. W jednej z nich – większej – przesłuchiwany nie ma możliwości przyjąć pozycji stojącej lub leżącej (wyprostowanej), może jednak siedzieć. W mniejszej skrzyni miejsca wystarczy jedynie na to, by kucnąć. W obu przypadkach zmiana pozycji, jaką przyjął przesłuchiwany przed zamknięciem skrzyni jest skrajnie utrudniona ze względu na brak miejsca. Do wnętrza skrzyni nie dociera światło, wymiana powietrza jest ograniczona. Zamknięcie przesłuchiwanego w skrzyni mogło, wg wytycznych CIA, trwać nawet do 18 godzin bez przerwy. Warto zauważyć, że skrzynie nie zostały wyposażone w urządzenia sanitarne. Technika ta łączy zadawanie cierpienia fizycznego i psychicznego. Ból mięśni i stawów wywołany długotrwałym pozostawaniem w jednej pozycji łączy się z obawą uduszenia oraz klaustrofobią.

- Wall standing i stress positions (prężierz)

Obydwie techniki polegają na umieszczeniu przesłuchiwanego w nienaturalnej pozycji i wymuszenie pozostania w niej przez stosunkowo długi czas. Pozycje przyjmowane przez przesłuchiwanego to np. stanie na palcach z rękami przykutymi do sufitu w ten sposób, by opuszczenie się przesłuchiwanego na pełną powierzchnię stóp powodowało rozciągnięcie barku do pozycji zagrażającej jego wywichnięciem. Przesłuchiwani często byli w tym czasie nadzy. Jednorazowy czas stosowania tych technik nie został z góry ograniczony. Wg zeznań niektórych z przetrzymywanych przez CIA, mogło to trwać nawet kilka dni z rzędu. W tym czasie nie pozwalano im korzystać z toalety, co zmuszało ich do oddawania moczu i defekacji bez zmiany pozycji. W czasie stosowania techniki nie byli myci, nie splukiwano też podłogi. Fizyczne cierpienie spowodowane niewygodną pozycją łączy się przy tej technice z upokorzeniem wywołanym nagością i koniecznością realizowania potrzeb fizjologicznych w sposób urągający ludzkiej godności.

W przypadku mojego Mocodawcy, przesłuchujący go „twórczo” rozwijali ideę prężierza, zmuszając go do dodatkowego przechylania ciała lub krępując jego kończyny w sposób, który oprócz powiększania cierpienia fizycznego, groził trwałym uszczerbkiem na zdrowiu.

Dowód: - raport Inspektoratu Generalnego CIA, paragraf 97 (załącznik nr 15)

- Sleep deprivation (pozbawienie snu)

Technika ta polega na pozbawieniu przesłuchiwanego snu przez okres co najmniej kilku dni z rzędu. W tym celu stosowane jest polewanie przesłuchiwanego zimną wodą, odtwarzanie głośnej muzyki w jego miejscu przebywania, operowanie jasnym światłem,

stosowanie „pręgierza”, zmuszanie przesłuchiwanego do nagości w pomieszczeniach o temperaturze powietrza poniżej 18 stopni Celsjusza. Wytyczne CIA mówią o pozbawianiu przesłuchiwanego snu przez okres nawet 11 dni z rzędu. Technika ta stwarza poważne zagrożenie dla stanu psychicznego przesłuchiwanego i może skutkować rozwojem przewlekłych zaburzeń. Ponadto zwiększa ona ryzyko poważnego uszkodzenia ciała lub nawet śmierci przesłuchiwanego w czasie stosowania innych technik, takich jak „pręgierz” lub „podtapianie”, gdyż przesłuchiwany może nie być w stanie utrzymać się w przytomności w czasie ich trwania.

- The waterboard (podtapianie)

„Podtapianie” to technika, która zmierza do wywołania w przesłuchiwanym przeświadczenia, że jest on topiony. Polega ona na przywiązaniu przesłuchiwanego do ruchomego blatu. Oczy, nos i usta przesłuchiwanego są zakrywane materiałem nieprzepuszczającym światła, jednak łatwo nasiąkającym wodą. Podejrzany jest, z pomocą ruchomego blatu, opuszczany głową w dół, zaś na materiał wylewana jest z pewnej wysokości znaczna ilość wody. Wywołuje to w przesłuchiwanym instynktowne wrażenie topienia się. W wyniku stosowania tej techniki może znacząco obniżyć się nasycenie tlenem krwi przesłuchiwanego, co w konsekwencji może prowadzić do poważnego uszczerbku na zdrowiu. Ponadto zadawane jest znaczne cierpienie psychiczne związane z przeświadczeniem o grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwie utraty życia.

Oprócz oczywistej sprzeczności z prawem każdej z technik opisanych wyżej, poddając je ocenie należy brać pod uwagę ich nieodmierzone stosowanie łączne lub przemienne w krótkich odstępach czasu. Wiąże się to bowiem z ich wzajemnym wzmacnianiem się, a co za tym idzie z dużo większą intensywnością zadawanego „przesłuchiwanemu” cierpienia.

- Techniki improwizowane

Ponadto – oprócz stosowania technik opisanych powyżej – raport Inspektoratu Generalnego CIA m.in. w paragrafach 90, 94, 96 wskazuje, iż funkcjonariusze CIA oraz inne osoby prowadzące przesłuchania dopuszczały się czynów o pokrewnym charakterze i przeznaczeniu, jednak nie objętych katalogiem urzędowo zaaprobowanych technik. Czyny te to przemoc psychiczna i poniżające traktowanie w postaci grożenia śmiercią i przemocą seksualną tak więźniom, jak i członkom ich rodzin, powodowanie dyskomfortu w postaci wystawiania więźniów na działanie duszącego dymu tytoniowego oraz mycie ich za pomocą szczotek o sztywnym, ostrym włosiu, jak również przemoc fizyczna w czystej postaci – uderzenia pięścią, kopnięcia, stawanie przez przesłuchującego na kajdanach więźnia.

Dowód: - raport Inspektoratu Generalnego CIA (załącznik nr 15)

- Incydent z pistoletem i wiertarką

Raport Inspektoratu Generalnego CIA w paragrafach 94 i 95 wskazuje, iż w przypadku mojego Mocodawcy, grożenie śmiercią przybrało formę, którą nawet osoby zachęcające do stosowania wyżej wymienionych rodzajów tortur fizycznych i psychicznych, uznały za niedopuszczalną. Według w/w raportu, na przełomie lat 2002-2003 [REDACTED] usiłował zastraszyć mojego Mocodawcę groźbą śmierci, przy użyciu pistoletu wymierzonego w

jego głowę, gdy ten siedział przykuty do krzesła. Następnie powtórzył tę samą groźbę w innych okolicznościach, przy użyciu elektrycznej wiertarki. Włączał on wiertarkę w bezpośredniej bliskości głowy mojego Mocodawcy, kiedy ten stał nagi, zakuty w kajdany, z uniemożliwiającym widzenie workiem na głowie.

Dowód: - raport Inspektoratu Generalnego CIA (załącznik nr 15)

IV. Kwestie jurysdykcji i właściwość

Wymienionych w *petitum* przestępstw dopuszczać mogli się tak obywatele polscy, jak i cudzoziemcy, w tym funkcjonariusze CIA. Nie stanowi to przeszkody w prowadzeniu postępowania, ponieważ zgodnie z normą art. 5 k.k. ustawę karną polską stosuje się do sprawcy, który popełnił czyn zabroniony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zaś zgodnie z normą art. 6 §2 k.k. czyn zabroniony uważa się za popełniony w miejscu, w którym sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany. Co więcej, przestępstwa popełnianie na szkodę mojego Mocodawcy nie miały charakteru incydentalnego, a stanowiły element z góry powziętego, złożonego planu, realizowanego na przestrzeni długiego czasu w więcej niż jednym państwie. Co za tym idzie, nawet w sytuacji, w której niemożliwe byłoby przypisanie konkretnych zachowań na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej konkretnym podejrzanym, zasadne jest branie pod uwagę zachowań, które miały miejsce poza granicami RP. Stanowią one bowiem znamiona wyżej opisanych czynów zabronionych popełnianych w sposób ciągły, które powinny podlegać ściganiu w Polsce.

Ponadto za właściwością organów ścigania Rzeczypospolitej Polskiej niezależnie od tożsamości sprawców przemawia norma art. 113 k.k. w związku ze związaniem się przez nasz kraj postanowieniami EKPCz, Międzynarodowego Paktu praw obywatelskich i politycznych otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 roku oraz Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 10 grudnia 1984 roku. O planowym i systematycznym stosowaniu wobec mojego Mocodawcy tortur oraz niehumanitarnego, poniżającego traktowania mowa była w części III uzasadnienia.

Ostatecznie, norma zawarta w art. 40 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku stanowi, iż nikt nie może być poddany torturom ani okrutnemu, niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu i karaniu. Ustrojodawca nie czyni w tym miejscu rozróżnienia na obywateli RP i cudzoziemców czy to jako sprawców, czy też jako ofiary tortur. Zakaz ten ma charakter bezwzględny i formalny. Jednocześnie norma art. 8 ust. 2 Konstytucji RP stanowi, iż jej przepisy stosuje się bezpośrednio w braku odmiennego postanowienia. W przypadku omawianego zakazu z postanowieniem takim nie mamy do czynienia.

Względy te przemawiają za tym, by wątki powyżej poruszone włączyć do już toczącego się postępowania o czyn z art. 231 §1 k.k. w związku z podejrzeniem istnienia na terenie Rzeczypospolitej Polskiej przynajmniej jednej tajnej placówki, do której nielegalnie sprowadzano, gdzie nielegalnie przetrzymywano i z której nielegalnie wywieziono poza granice kraju obywateli obcych państw.

V. Uzasadnienie zarzutów z kodeksu karnego

ad 1)

Przestępstwem z art. 123 §2 k.k. jest m.in. spowodowanie u jeńców wojennych lub osób, które składając broń lub nie dysponując środkami obrony poddały się, ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub poddawanie ich torturom, okrutnemu lub nieludzkiemu traktowaniu, przy czym zarówno jedno jak i drugie musi być dokonane w taki sposób, iż narusza to normy prawa międzynarodowego.

W pierwszej kolejności należy rozważyć przesłankę naruszenia norm prawa międzynarodowego. Rozbudowana argumentacja dotycząca tej kwestii znajduje się w części VI uzasadnienia niniejszego pisma. Naruszenie norm prawa międzynarodowego przez osoby przetrzymujące mojego Mocodawcę nie budzi wątpliwości. EKPCz zapewnia bowiem podstawowe prawa i wolności wszystkim ludziom, niezależnie od ich statusu, pozycji procesowej, obywatelstwa czy też okoliczności zewnętrznych, jak np. stan wojny.

Ponadto Konwencja o traktowaniu jeńców wojennych podpisana w Genewie, 12 sierpnia 1949 roku (Dz. U. z 1956 roku, nr 38, poz. 175, załącznik), dalej zwana „III Konwencją Genewską”, w art. 3 bezwzględnie zakazuje „okrutnego traktowania, tortur i mąk” nawet w przypadku konfliktu nie mającego charakteru międzynarodowego.

Co za tym idzie, postępowanie wobec mojego Mocodawcy stoi w sprzeczności z normami prawa międzynarodowego tak na czas pokoju, jak i na czas wojny.

Konieczną cechą podmiotu wykonawczego omawianego przestępstwa jest posiadanie statusu jeńca wojennego lub osoby, która składając broń lub nie dysponując środkami obrony poddała się.

Zakończyło się postępowanie przed trybunałem wojskowym w sprawie uznania mojego Mocodawcy za uczestnika działań zbrojnych („*enemy combatant*”). Status taki został mu przyznany. Nieodzownym jest zatem przyjęcie, iż od początku jego przetrzymywania istniała co najmniej wątpliwość co do jego przynależności do kategorii osób, którym w razie schwytania przez nieprzyjaciela przysługuje status jeńca wojennego lub innej osoby objętej szczególną ochroną międzynarodowego prawa wojennego w rozumieniu art. 4 III Konwencji Genewskiej. Powstanie zaś wątpliwości tego rodzaju, zgodnie z treścią art. 5 III Konwencji Genewskiej oznacza, iż dana osoba korzysta z ochrony przewidzianej dla jeńców wojennych do chwili, gdy jej sytuacja prawna zostanie ustalona przez właściwy sąd. Co za tym idzie, mój Mocodawca powinien być, również *ad interim*, uznany za jeńca wojennego w rozumieniu III Konwencji Genewskiej. Zauważyć należy, iż kodeks karny nie zawiera definicji legalnej jeńca wojennego. Przyjęcie definicji tego określenia pochodzącej z prawa międzynarodowego jest tym bardziej właściwe, gdyż przepisy art. 123 §1 i §2 k.k. realizują zobowiązanie wynikające z czterech Konwencji o ochronie ofiar wojny, sporządzonych w Genewie dnia 12 sierpnia 1949 roku¹.

Co za tym idzie, mój Mocodawca przynależy do kategorii osób, do której zawężono możliwy podmiot wykonawczy, określonej w art. 123 §2 k.k.

¹ . Za: A. Marek, „Kodeks karny. Komentarz”, LEX 2007, wyd. IV.

Mój Mocodawca bez wątpienia był poddawany torturom oraz nieludzkiemu, upokarzającemu traktowaniu. Zgodnie z art. 1 konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania z dnia 10 grudnia 1984 roku, określenie "tortury" oznacza każde działanie, którym jakiegokolwiek osobie umyślnie zadaje się ostry ból lub cierpienie, fizyczne bądź psychiczne, w celu uzyskania od niej lub od osoby trzeciej informacji lub wyznania, w celu ukarania jej za czyn popełniony przez nią lub osobę trzecią albo o którego dokonanie jest ona podejrzana, a także w celu zastraszenia lub wywarcia nacisku na nią lub trzecią osobę albo w jakimkolwiek innym celu wynikającym z wszelkiej formy dyskryminacji, gdy taki ból lub cierpienie powodowane są przez funkcjonariusza państwowego lub inną osobę występującą w charakterze urzędowym lub z ich polecenia albo za wyraźną lub milczącą zgodą. Tymczasem traktowanie jest poniżające, gdy powoduje poczucie strachu i upokorzenia prowadzące do upodlenia. W rezultacie może dojść do załamania fizycznego i psychicznego. Każda tortura jest nieludzkim i poniżającym traktowaniem, a nieludzkie traktowanie - również poniżającym.

Stosowanie przez przetrzymujących mojego Mocodawcę technik przesłuchań opisanych w części III uzasadnienia bez wątpienia wypełnia znamiona tortur.

Dowód:

- *Zeznania mojego Mocodawcy*
- *Zeznania wskazanych świadków*
- *Załączone artykuły prasowe (załącznik nr 6,7,8,9,10,11, oraz 12)*
- *Raport Inspektoratu Generalnego CIA (załącznik nr 15)*
- *Raport MKCK z dnia 14 lutego 2007 roku (załącznik nr 16)*
- *protokół z posiedzenia trybunału orzekającego o statusie uczestnika działań zbrojnych, które odbyło się w dniu 14 marca 2007 roku (załącznik nr 20)*

ad 2)

Przestępstwo z art. 156 §1 pkt. 2 k.k. polega m.in. na spowodowaniu ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby nieuleczalnej lub długotrwałej, trwałej choroby psychicznej, całkowitej albo znacznej trwałej niezdolności do pracy w zawodzie.

Mój Mocodawca, w wyniku przetrzymywania i torturowania, cierpi na istotne dolegliwości natury psychicznej i fizycznej. Zgodnie ze znacznie ocenzone protokołem z dnia 14 marca 2007 roku z posiedzenia trybunału orzekającego o statusie uczestnika działań zbrojnych (załącznik nr 20) mój Mocodawca stwierdził, że przed jego zatrzymaniem potrafił [REDAKTOWANE], a obecnie nie może nawet [REDAKTOWANE]. Stwierdził także, że „moje nerwy spuchły w moim ciele”. Mój Mocodawca stwierdził ponadto, że został „utopiony” w wodzie. Wskazał, że poddawany był torturom od czasu, gdy był zatrzymany pięć lat wcześniej, wyjaśniając, że „zdarzało się to w trakcie przesłuchań. Raz torturowali mnie w jeden sposób a innym razem w inny sposób”. W wyniku tortur, o których mowa powyżej, mój Mocodawca odczuwa dramatyczny spadek sprawności fizycznej, cierpi na przewlekłe stany lękowe. Nawet w przypadku natychmiastowego zwolnienia będzie wymagał długotrwałej intensywnej terapii i wieloletniej pomocy psychologicznej, by móc powrócić do normalnego życia.

Z powodu warunków, w jakich mój Mocodawca jest przetrzymywany i utrudnień w kontakcie z nim sprawianych przez rząd USA, w gestii którego pozostaje, nie dysponujemy obecnie wiarygodnymi opiniami biegłych na okoliczność stanu zdrowia psychicznego i fizycznego mojego Mocodawcy. W części VII *petitum* znajduje się wniosek o przeprowadzenie stosownych ekspertyz.

Dowód: - *Zeznania mojego Mocodawcy*
- *Stosowne opinie biegłych lekarzy*
- *protokół z posiedzenia trybunału orzekającego o statusie uczestnika działań zbrojnych, które odbyło się w dniu 14 marca 2007 roku (załącznik nr 20)*

ad 3)

Przestępstwo stypizowane w art. 189 §3 k.k. polega na pozbawieniu człowieka wolności w taki sposób, że łączy się to ze szczególnym jego udręczeniem.

Nie ulega wątpliwości, iż mój Mocodawca został pozbawiony wolności, przy czym na czas znacznie przekraczający okres 7 dni, warunkujący zastrzoną odpowiedzialność sprawcy z art. 189 §2 k.k. Przedmiotem ochrony w typach czynów zabronionych określonych w art. 189 § 1 i 2 jest wolność w znaczeniu swobody ruchów i możliwości zmiany miejsca przebywania. Każde pozbawienie wolności człowieka, jako naruszające dobro o zasadniczej wartości, jest czynem karnoprawnie relewantnym i wymagającym usprawiedliwienia w celu uznania braku bezprawności. Pozbawienie człowieka wolności, żeby było legalne, wymaga podstawy prawnej i może trwać jedynie przez okres niezbędny do wyjaśnienia sprawy lub niezbędny do osiągnięcia celów określonych prawem, dla realizacji których zastosowano pozbawienie wolności². W przypadku mojego Mocodawcy do czynienia mamy z pozbawieniem wolności trwającym wiele lat, bez dostępu do sądu, instytucji kontrolnych czy choćby ujawnienia podstawy zatrzymania. Nie ulega zatem wątpliwości, iż jest to pozbawienie wolności bezprawne, a co za tym idzie – przestępcze. W szczególności ma to znaczenie dla pobytu mojego Mocodawcy na terytorium RP.

W toku pozbawienia mojego Mocodawcy wolności stosowano wobec niego tortury oraz nieludzkie, poniżające traktowanie, co opisano szczegółowo w punktach powyższych oraz w części III uzasadnienia. Zasadnym jest przyjęcie, iż działania te, w szczególności z uwagi na ich długotrwałość i systematyczność, wypełniały definicję „szczególnego udręczenia” jako przesłanki odpowiedzialności z art. 189 §3 k.k.

ad 4)

Przestępstwo z art. 190 k.k. §1 polega na groźeniu popełnieniem przestępstwa na szkodę zagrożonego lub szkodę osoby mu najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona.

² Za: A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Cwiąkalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzyńkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II.

Jak wynika z powszechnie dostępnych informacji, w tym pochodzących z materiałów załączonych do niniejszego pisma, w czasie przetrzymywania mojego Mocodawcy funkcjonariusze CIA i inne osoby go przesłuchujące groziły mu śmiercią, a także pozbawieniem wolności i torturowaniem członków jego rodziny, osób najbliższych w rozumieniu art. 115 §11 k.k. Grożono mu również przemocą seksualną wobec niego i w/w osób.

Zabójstwo jest przestępstwem stypizowanym w art. 148 k.k., pozbawienie wolności – w art. 189 k.k., zaś zgwałcenie – w art. 197 k.k. W związku z tym przyjąć należy, iż znamię czynu zabronionego w postaci groźbienia popełnieniem przestępstwa zostało spełnione.

Co do przesłanki uzasadnionej obawy, to podkreślić należy dwie kwestie.

Primo, mój Mocodawca był przed i w czasie składania w/w gróźb doprowadzony do stanu skrajnego wyczerpania z powodu niedożywienia oraz braku snu, a także udręczony torturami. W oficjalnych dokumentach CIA przyznano wprost, iż miało to na celu osłabienie jego silnej woli i wprowadzenie w stan podatności na sugestie. Człowiek, wobec którego dopuszczono się tortur i niehumanitarnego traktowania, jakie powinno być wstrętne organom i osobom powołanym do ochrony praw i wolności, nie miał logicznych przesłanek, by przypuszczać, że jego dręczyciele nie zrealizują wypowiedzianych gróźb. Co więcej, groźba przemocy seksualnej wobec członków rodziny była szczególnie zastraszająca dla mojego Mocodawcy, praktykującego muzułmanina o konserwatywnym etosie moralności.

Secundo, osoby wystosowujące groźby dokładały wszelkich starań, by były one wiarygodne. Należy mieć na uwadze, iż byli to prawdopodobnie w większości, jeśli nie wyłącznie, przeszkoleni funkcjonariusze tajnych służb, wyposażeni w wiedzę z zakresu psychologii i techniki przesłuchań. Z dokumentów wynika, iż grożąc mojemu Mocodawcy śmiercią posunęli się do wykorzystania rekwizytów takich jak broń palna i wiertarka elektryczna, które miały uczynić groźbę bezpośrednią i spotęgować uczucie zagrożenia.

Dowód: - zeznania mojego Mocodawcy
- raport Inspektoratu Generalnego CIA (załącznik nr 15)
- raport MKCK z dnia 14 lutego 2007 roku (załącznik nr 16)

ad 5)

Przestępstwo z art. 191 §1 k.k. polega na stosowaniu przemocy lub groźby bezprawnej w celu zmuszenia osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia.

Okoliczności wskazujące na stosowanie wobec mojego Mocodawcy przemocy oraz gróźb bezprawnych w rozumieniu art. 115 §12 k.k. zostały obszernie omówione w punktach powyższych oraz w części III uzasadnienia. Wnioskując z przedstawionych tam dowodów, należy stwierdzić, iż zarówno jedno, jak i drugie miało miejsce.

Istotnym dla ustalenia popełnienia przestępstwa z art. 191 §1 k.k. jest ustalenie działania sprawców w zamiarze kierunkowym, w tym przypadku zmuszenia osoby do określonego działania. Z dokumentów CIA oraz powszechnie dostępnej wiedzy o przeznaczeniu tych tajnych, zagranicznych ośrodków wynika, iż podstawowym celem stosowania wobec mojego Mocodawcy tortur i gróźb było zmuszenie go do ujawnienia okoliczności dotyczących działania siatki terrorystów islamskich, o których wiedzę miałby rzekomo posiadać i zatajać przed organami ścigania i służbami specjalnymi powołanymi do

przeciwdziałania działalności terrorystycznej. Abstrahując od zasadności tych przypuszczeń, ta motywacja, logiczna i wynikająca tak z deklarowanych celów działalności CIA jak i z pytań zadawanych mojemu Mocodawcy, spełnia warunek działania w celu zmuszenia do określonego działania.

Co za tym idzie, kwalifikacja z art. 191 §1 k.k. jest poprawna.

ad 6)

Przestępstwo z art. 207 §2 k.k. polega m.in. na fizycznym lub psychicznym znęcaniu się nad osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy.

Okoliczność stosowania wobec mojego Mocodawcy tortur fizycznych i psychicznych została wyczerpująco omówiona w punktach poprzednich oraz w części III uzasadnienia. Należy przyjąć, iż męki jakim go poddawano wyczerpują znamiona tak fizycznego, jak i psychicznego znęcania się, szczególnie biorąc pod uwagę ich długotrwały i systematyczny charakter.

Należy również przyjąć, iż w sytuacji pozbawienia wolności bez możliwości kontaktu z kimkolwiek poza strażnikami i przesłuchującymi, mój Mocodawca pozostawał w stosunku zależności od osób, które go przetrzymywały. One to bowiem decydowały, czy i kiedy zostanie on nakarmiony, czy i kiedy pozwolić mu zasnąć lub skorzystać z toalety. Ponadto jedynie od nich zależała ilość fizycznego i psychicznego cierpienia, jakie miało mu być sprawione.

W związku z powyższym znamiona czynu zabronionego określonego w art. 207 §2 k.k. zostały w stosunku do mojego Mocodawcy wypełnione.

ad 7)

Norma art. 240 §1 k.k. stanowi, iż kto, mając wiarygodną wiadomość o karalnym przygotowaniu albo usiłowaniu lub dokonaniu czynu zabronionego określonego w art. 118, 127, 128, 130, 134, 140, 148, 163, 166, 189 lub 252 k.k., nie zawiadamia niezwłocznie organu powołanego do ścigania przestępstw, podlega karze.

Jak wynika z powszechnie dostępnych informacji, w tym pochodzących z materiałów załączonych do niniejszego pisma, działalność ośrodka, w którym przetrzymywany był mój Mocodawca nierozzerwalnie wiązała się z popełnianiem przestępstwa z art. 189 k.k., a więc jednym z tych, wobec których istnieje szczególny prawny obowiązek poinformowania organów ścigania. W najbardziej bowiem podstawowym ze swoich założeń ośrodek miał służyć przetrzymywaniu więźniów podejrzanych o terroryzm, jednak nie zatrzymanych w majestacie prawa, a porwanych w ramach działań służb specjalnych obcego państwa. Nawet jeśli przyjąć hipotetycznie, iż żaden polski funkcjonariusz publiczny lub inna osoba nie dysponowała informacjami o torturowaniu więźniów przez CIA, to już sam fakt konieczności uruchomienia ośrodka i przewożenia do niego więźniów w sposób tajny, z pominięciem przewidzianych przez prawo karne procesowe procedur, wskazywał jasno, że miano do czynienia z procederem przestępczym.

Ponadto warto zauważyć, iż nie poinformowanie Prokuratora lub Policji o istnieniu ośrodka przez funkcjonariusza publicznego stanowi samo w sobie naruszenie obowiązku określonego w art. 304 §2 k.p.k., co może przyczynić się do ciężaru winy w ramach czynu z art. 231 k.k., w sprawie którego obecnie toczy się niniejsze postępowanie.

ad 8)

Przestępstwo z art. 246 k.k. może być popełnione przez funkcjonariusza publicznego lub tego, który działając na jego polecenie w celu uzyskania określonych zeznań, wyjaśnień, informacji lub oświadczenia stosuje przemoc, groźbę bezprawną lub w inny sposób znęca się fizycznie lub psychicznie nad inną osobą.

Okoliczność stosowania wobec mojego Mocodawcy tortur fizycznych i psychicznych została wyczerpująco omówiona w punktach poprzednich oraz w części III uzasadnienia. Należy przyjąć, iż męki jakim go poddawano stanowią stosowanie przemocy, a także wyczerpują znamiona tak fizycznego, jak i psychicznego znęcania się, szczególnie biorąc pod uwagę ich długotrwały i systematyczny charakter. Również stosowanie wobec mojego Mocodawcy groźb bezprawnych zostało szczegółowo omówione wyżej.

Zgodnie z definicją z art. 115 §13 k.k., funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu Kodeksu jest m.in. funkcjonariusz organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego oraz osoba odbywająca czynną służbę wojskową. Co za tym idzie, w wypadku, w którym czynności wypełniających przedmiotowe znamiona czynu zabronionego dopuściliby się funkcjonariusze Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub żołnierze w czynnej służbie wojskowej, choćby jedynie w formie pomocnictwa lub jako współdziałający z innymi osobami, w tym obcokrajowcami, subsumpcja z art. 246 k.k. będzie w ich wypadku właściwa, konsumując zarzut popełnienia przestępstwa z art. 191 k.k.

ad 9) et 10)

Norma art. 247 k.k. stanowi, iż podlega karze ten, kto znęca się fizycznie lub psychicznie nad osobą prawnie pozbawioną wolności; ostrzejszej zaś karze podlega sprawca, który działa ze szczególnym okrucieństwem.

Okoliczność stosowania wobec mojego Mocodawcy tortur fizycznych i psychicznych została wyczerpująco omówiona w punktach poprzednich oraz w części III uzasadnienia. Należy przyjąć, iż męki jakim go poddawano wyczerpują znamiona tak fizycznego, jak i psychicznego znęcania się, szczególnie biorąc pod uwagę ich długotrwały i systematyczny charakter. Wymiar zaś stosowanych środków wskazuje jasno na szczególne okrucieństwo tych praktyk, co uzasadnia ostrzejszą odpowiedzialność, przewidzianą w §2 omawianego artykułu.

Wątpliwości budzi możliwość uznania mojego Mocodawcy i innych osób przetrzymywanych w ośrodku za osoby prawnie pozbawione wolności. W sytuacji hipotetycznej jednak, w której ustalenia śledztwa doprowadziłyby do wysnucia takiego wniosku, właściwa staje się kwalifikacja działań osób torturujących mojego Mocodawcę jako czynu z art. 247 k.k.

Warto zauważyć, iż przestępstwo z art. 247 k.k. jest przestępstwem uniwersalnym, to jest jako strona podmiotowa wystąpić mogą tak polscy funkcjonariusze publiczni (o czym mowa w §3 omawianego artykułu), jak i inne osoby, w tym obcokrajowcy.

ad 11)

Przestępstwo z art. 263 §2 k.k. jest przestępstwem formalnym i polega na posiadaniu broni palnej lub amunicji bez wymaganego zezwolenia.

Zgodnie z normą art. 40 ustawy o broni i amunicji z dnia 21 maja 1999 roku, cudzoziemcy nie będący członkami personelu misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych lub osobami zrównanymi z nimi na podstawie porozumień międzynarodowych, mogą posiadać broń i amunicję, jeżeli są one niezbędne do wykonywania czynności związanych z ochroną misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, przedstawicielstw organizacji międzynarodowych, członków oficjalnych delegacji zagranicznych, a także do innych celów wynikających z porozumień międzynarodowych lub z zasady wzajemności. Jednocześnie przywóz broni i amunicji z zagranicy oraz jej wywóz za granicę przez cudzoziemców, o których mowa w art. 40, wymagają uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej. Zaświadczenie zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.

Istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż personel ośrodka w którym przetrzymywany był mój Mocodawca oraz załoga i pasażerowie samolotów, którymi był transportowany, byli w posiadaniu broni palnej. Jednocześnie obydwie wymienione grupy osób składały się głównie lub wyłącznie z cudzoziemców, o których można z dużą dozą pewności powiedzieć, iż nie należeli do personelu misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych.

Co za tym idzie, zasadne jest sprawdzenie, czy posiadali odpowiednie zezwolenia na przewóz oraz posiadanie broni palnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, bądź też czy mogli posiadać broń na podstawie stosowanych porozumień międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności. Stosowne wnioski dowodowe zostały umieszczone w części VII *petitum*.

W przypadku ustalenia braku wyżej wymienionych okoliczności wyłączających bezprawność posiadania przez cudzoziemców broni na terytorium RP, zasadna będzie kwalifikacja ich działań jako czynu zabronionego z art. 263 §2 k.k.

ad 12)

Przestępstwo z art. 264 §2 k.k. polega na przekroczeniu granicy Rzeczypospolitej Polskiej wbrew obowiązującym przepisom, przy użyciu przemocy, groźby, podstępów lub we współdziałaniu z innymi osobami.

Regulacja przekraczania granicy Rzeczypospolitej Polskiej znajduje się w rozdziale III ustawy z dnia 12 października 1990 roku o ochronie granicy państwowej. Na podstawie norm zawartych w art. 14 i 15 w/w ustawy przekraczanie granicy państwowej jest dozwolone na podstawie dokumentów uprawniających do jej przekroczenia, zaś osoby przekraczające

granicę państwową obowiązane są poddać się kontroli granicznej, wykonywanej przez uprawnionych funkcjonariuszy Straży Granicznej.

Z dostępnych publicznie materiałów wynika, iż na lotnisko w Szymanach, woj. podlaskie, odbywały się wielokrotne loty wojskowych samolotów USA oraz cywilnych samolotów należących do firm działających dla CIA. Ani pasażerowie tych lotów, ani ich załoga nie przechodzili szczegółowej kontroli paszportowej ani celnej, co stoi w sprzeczności z powołanym przepisami.

Ponadto istnieje możliwość, iż część z lotów na lotnisko w Szymanach, które miały związek z działalnością CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, odbywała się za pomocą samolotów należących do sił powietrznych USA lub innego państwa. Zgodnie zaś z treścią art. 18a ustawy o ochronie granicy państwowej przekroczenie granicy państwowej i lot obcego wojskowego statku powietrznego w przestrzeni powietrznej Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zezwolenia wydanego przez Dowódcę Operacyjnego Sił Zbrojnych, udzielonego na wniosek zainteresowanego podmiotu. W sytuacji, w której pozwolenie takie nie zostałyby wydane dla każdego z lotów, co do których ustalono by, że zostały wykonane przez samolot wojskowy, byłaby to osobna, samodzielna przesłanka nielegalności przekroczenia granicy RP, tak przez załogę tych samolotów, jak i przez ich pasażerów. Na okoliczność potwierdzenia wydania lub niewydania stosownych zezwoleń złożono w *petitum* niniejszego pisma odpowiedni wniosek dowodowy.

Wydaje się nie budzić wątpliwości fakt, iż przekraczanie granicy w sposób wyżej opisany miało miejsce w porozumieniu z innymi osobami tak w Polsce, jak i poza granicami kraju. Niemożliwością bowiem byłoby zorganizowanie w inny sposób logistycznego zaplecza potrzebnego dla obsługi samolotów oraz warunków, jakie stworzono do ich przyjęcia na lotnisku, w tym możliwości uniknięcia pełnej kontroli celnej i paszportowej. Ponadto sposób, w jaki unikano przedstawienia rzeczywistego celu lotu oraz fakt, iż tworzono fałszywe wersje z przeznaczeniem do umieszczenia w oficjalnych dokumentach, wskazuje na użycie podstępów przez sprawców.

W tym miejscu warto zauważyć, iż w przypadku pasażerów wyżej wspomnianych samolotów, którzy byli pozbawieni wolności – a co za tym idzie możliwości decydowania o tym, czy znajdą się na ich pokładzie – nie może być mowy o popełnieniu przestępstwa z racji całkowitego wyłączenia winy wypływającego z całkowitej niemożności pokierowania swoim losem (*vis absoluta*).

- Dowód:
- Zestawienie lądowań i startów samolotów typu Boeing I Gulfstream na lotnisku w Szymanach w latach 2002-2005 (załącznik nr 3)
 - Wydruk kopii pisma Dyrektora Granicznego Komendy Głównej Straży Granicznej z dnia 23 lipca 2010 roku (załącznik nr 4)
 - Wydruk tabeli „Przyloty i Wyloty Samolotów CIA na terytorium Polski” (załącznik nr 5)
 - Artykuł prasowy „Rozkład lotów CIA do Polski” (załącznik nr 9)

ad 13)

Przestępstwo z art. 264 §3 k.k. polega na organizowaniu innym osobom przekraczania granicy Rzeczypospolitej Polskiej wbrew obowiązującym przepisom.

Jak wskazano w punkcie poprzedzającym, regulacja przekraczania granicy Rzeczypospolitej Polskiej znajduje się w rozdziale III ustawy z dnia 12 października 1990 roku o ochronie granicy państwowej. Na podstawie norm zawartych w art. 14 i 15 w/w ustawy przekraczanie granicy państwowej jest dozwolone na podstawie dokumentów uprawniających do jej przekroczenia, zaś osoby przekraczające granicę państwową obowiązane są poddać się kontroli granicznej, wykonywanej przez uprawnionych funkcjonariuszy Straży Granicznej.

Z dostępnych publicznie materiałów wynika, że w przypadku pasażerów przywożonych przez wojskowe i cywilne samoloty wykonujące prawdopodobnie loty dla CIA na lotnisko w Szymanach, woj. podlaskie, obowiązek ten mógł nie być dopełniony. Co więcej, analiza materiałów wskazuje, iż mógł to być skutek z góry planowany przez osoby organizujące w/w loty.

Ponadto zgodnie z treścią art. 18a ustawy o ochronie granicy państwowej przekroczenie granicy państwowej i lot obcego wojskowego statku powietrznego w przestrzeni powietrznej Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zezwolenia wydanego przez Dowódcę Operacyjnego Sił Zbrojnych, udzielonego na wniosek zainteresowanego podmiotu. W przypadku wykrycia, iż loty związane z działalnością ośrodka były wykonywane przez samoloty o statusie wojskowego statku powietrznego, brak wydania w/w pozwolenia dla każdego z lotów w sytuacji, w której odbywały się one wielokrotnie na przestrzeni kilku lat na to samo lotnisko, byłby kolejną przesłanką do uznania, iż istniał stan rzeczy celowo zorganizowany w celu umożliwienia tego rodzaju naruszeń prawa.

- Dowód:*
- Zestawienie lądowań i startów samolotów typu Boeing I Gulfstream na lotnisku w Szymanach w latach 2002-2005 (załącznik nr 3)
 - Wydruk kopii pisma Dyrektora Granicznego Komendy Głównej Straży Granicznej z dnia 23 lipca 2010 roku (załącznik nr 4)
 - Wydruk tabeli „Przyloty i Wyloty Samolotów CIA na terytorium Polski” (załącznik nr 5)
 - Artykuł prasowy „Rozkład lotów CIA do Polski” (załącznik nr 9)

ad 14)

Norma art. 258 k.k. stanowi m. in. iż ten, kto bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, podlega karze, zaś jeżeli taka grupa albo związek mają charakter zbrojny, sprawca podlega karze surowszej.

Dla zastosowania omawianego przepisu w pierwszej kolejności należy określić grupę, jakiej charakter przestępczy jest rozpatrywany. W przypadku czynów, jakich dopuszczono się wobec mojego Mocodawcy jasnym jest, że nie jest im winna pojedyncza osoba. Byłoby bowiem logistyczną niemożliwością tego rodzaju przedsięwzięcie bez licznego personelu. Co więcej, mój Mocodawca dysponuje wiedzą o tym, że był przesłuchiwany przez więcej niż jedną osobę jednocześnie. Personel tajnego ośrodka na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w którym mój Mocodawca był przetrzymywany i torturowany stanowił niewątpliwie grupę. Nie

można jednak wykluczyć na obecnym etapie przynależności tej konkretnej grupy do siatki rozleglejszej, międzynarodowej, w której skład mogli wchodzić tak obywatele polscy (w tym polscy funkcjonariusze publiczni), jak i cudzoziemcy. Liczne poszlaki wskazują, iż mój Mocodawca był przetrzymywany i torturowany w kilku miejscach odosobnienia na terytorium różnych państw. Co więcej, istnieją przesłanki przemawiające za tym, iż sieć tych ośrodków była zarządzana i prowadzona przez CIA.

Podstawową kwestią jest odpowiedź na pytanie, czy zdefiniowana grupa miała na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego. Okoliczność prawdopodobnego rzeczywistego popełnienia przez grupę licznych przestępstw, w tym na szkodę mojego Mocodawcy, została wyczerpująco omówiona w punktach poprzednich. Nie przesądza to jednak o samym charakterze grupy. Można jednak z dużą dozą pewności założyć, że gdyby nie zamiar popełnienia przynajmniej przestępstwa z art. 189 k.k., do założenia ośrodka prowadzonego przez grupę w ogóle by nie doszło. W celu bowiem przede wszystkim utrzymania mojego Mocodawcy oraz innych osób w stanie bezprawnego pozbawienia wolności został on zaplanowany oraz dla umożliwienia realizacji tego celu wyznaczono jego personel. Co za tym idzie, nie doszłoby do sformowania grupy, gdyby nie zamiar bezpośredni popełnienia przestępstwa. W tej sytuacji wydaje się oczywistym, iż mamy do czynienia z „grupą mającą na celu popełnienie przestępstwa” w rozumieniu omawianego przepisu.

Karalnym jest udział w takiej grupie przestępczej, której struktura cechuje się wymaganym przez kodeks karny zorganizowaniem. Progiem karalnego zorganizowania grupy przestępczej będzie istnienie między jej członkami chociażby niewysokiego, ale widocznego stopnia powiązań organizacyjnych i hierarchicznych³. Nie ulega wątpliwości, iż personel tajnego ośrodka, w którym mój Mocodawca był przetrzymywany i torturowany wykazywał silne ustrukturalizowanie. Na jego czele stał oficer CIA, odpowiedzialny za wszystkie aspekty jego funkcjonowania i wyposażony (najprawdopodobniej) w kompetencje do wydawania wiążących poleceń członkom personelu. Pozostały personel podzielony był na funkcje – osoby prowadzące przesłuchania, personel medyczny, strażnicy etc. Każdy z nich wykonywał swój z góry określony przydział obowiązków, zaś ich wspólne działania składały się na sprawne funkcjonowanie całości. Wydaje się to wystarczającym dowodem na stwierdzenie, iż grupa osób przetrzymujących mojego Mocodawcę wypełniała znamię zorganizowania w rozumieniu art. 258 k.k.

Nadto warto zauważyć, iż najprawdopodobniej większość z tych osób była funkcjonariuszami CIA, wyposażonymi w stopnie służbowe, umiejscowionymi w jej strukturach podległości i realizującymi zadania zlecone przez przełożonych w USA.

Ostatnią kwestią jaką należy rozważyć jest wystąpienie znamienia zbrojnego charakteru grupy przestępczej. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego prezentowanym w wyroku z 6 maja 2003 roku (V KK 193/02, LEX nr 78390) określenie "zbrojny charakter" zorganizowanej grupy stanowi element określający też jej sposób działania. Oznacza to, posiłkując się poglądami doktryny prawa karnego, że „w działalności przestępczej owa grupa używa broni lub zakłada jej użycie w przyszłości i w tym celu broń posiada lub ją gromadzi. Znamię przestępstwa spełnione będzie również wtedy, gdy grupa lub związek popełniły już

³ Za: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 lipca 2009 roku; sygn. akt: II Aka 150/09

przestępstwo, ale bez użycia broni, mimo że nią w celu przestępczym dysponowały. Użycie jej nie było jednak w danym wypadku konieczne”⁴.

W celu ustalenia, czy grupa osób należących do personelu tajnego ośrodka była grupą o charakterze zbrojnym, należy ustalić, czy i ilu jej członków dysponowało bronią, którą wykorzystywali lub mogli wykorzystywać w toku działalności ośrodka lub działalności powiązanej. Istnieją dowody na użycie przynajmniej jednego egzemplarza broni palnej przez osobę, która groziła mojemu Mocodawcy śmiercią w czasie przesłuchania. W sytuacji, w której potwierdzi się hipoteza, iż większość, jeśli nie wszyscy członkowie personelu ośrodka byli funkcjonariuszami CIA, powstanie bardzo wysokie prawdopodobieństwo, iż mieli oni do wykorzystania w razie potrzeby broń pochodzącą ze służbowego przydziału. W takiej sytuacji właściwa będzie surowsza kwalifikacja z §2 omawianego artykułu. Co więcej, uprawdopodobnione stanie się popełnienie przez te osoby przestępstwa z art. 263 §2 k.k., opisanego szerzej w punkcie ad 13 powyżej.

VI. Uzasadnienie naruszeń norm prawa międzynarodowego

Działania podejmowane wobec mojego Mocodawcy oraz innych osób przetrzymywanych w nielegalnie działającym ośrodku naruszały postanowienia szeregu umów międzynarodowych, do przestrzegania których Rzeczpospolita Polska jest i była zobowiązana, w szczególności EKPCz. Moc obowiązująca przepisów EKPCz na terenie Rzeczypospolitej Polskiej wynika zarówno z tekstu samej Konwencji, która w art. 1 stanowi, że Wysokie Układające się Strony zapewniają każdemu człowiekowi, podlegającemu ich jurysdykcji, prawa i wolności określone w rozdziale I niniejszej konwencji, jak i z postanowień Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 9 Konstytucji RP, Rzeczpospolita Polska przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego, natomiast norma art. 87 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, iż jednym ze źródeł powszechnie obowiązującego prawa w Rzeczypospolitej Polskiej są ratyfikowane umowy międzynarodowe.

EKPCz została ratyfikowana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 19 stycznia 1993 roku. Co za tym idzie, jest aktem powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej. Organy i funkcjonariusze państwa zobowiązani są stosować się do jej postanowień, zaś osoby, którym konwencja przyznaje określone uprawnienia, mają prawo z nich korzystać i oczekiwać udzielenia przez państwo ochrony tego prawa w razie wystąpienia takiej konieczności.

Art. 1 EKPCz nie tylko zobowiązuje państwa – strony Konwencji do przestrzegania praw i wolności w niej zawartych, ale nakłada na nie obowiązek podejmowania pozytywnych działań aby je zagwarantować, zapobiegać ich naruszeniom lub usuwać skutki tych naruszeń. Sformułowanie, że prawa i wolności mają być zapewnione każdemu człowiekowi podlegającemu jurysdykcji państw – stron Konwencji wskazuje natomiast, że konwencja chroni prawa nie tylko obywateli, lecz także cudzoziemców.

W przypadku mojego Mocodawcy doszło do naruszenia podstawowych praw przysługujących jednostce, a mianowicie: 1) prawa do życia wyrażonego w art. 2 EKPCz w

⁴ Za: A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Cwiakalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzyńkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II.

związku z jej protokołami nr 6 i 13, 2) wolności od tortur i niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karaniami wyrażonej w art. 3 EKPCz, 3) prawa do wolności i bezpieczeństwa osobistego wyrażonego w art. 5 EKPCz, 4) prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego wyrażonego w art. 8 EKPCz, 5) prawa do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd wyrażonego w art. 6 EKPCz oraz 6) prawo do prawdy i rzetelnej informacji o naruszeniach praw wyrażonych w art. 2,3,5,6,8,10 i 13 EKPCz.

Ad 1) Działania podejmowane wobec mojego Mocodawcy stanowią naruszenie prawa do życia wyrażonego w art. 2 EKPCz w związku z jej protokołami nr 6 i 13, ponieważ mój Mocodawca został wywieziony do kraju, w którym realnie grozi mu wymierzenie i wykonanie kary śmierci. Taką wykładnię art. 2 EKPCz potwierdza Europejski Trybunał Praw Człowieka w orzeczeniu wstępnym w sprawie Babar Ahmad i inni v. Wielka Brytania z dnia 6 lipca 2010 roku, skargi nr 24027/07, 11949/08 i 36742/08. Wydanie do kraju, w którym obowiązuje kara śmierci może stanowić jednocześnie naruszenie Protokołu nr 6 ratyfikowanego przez Polskę w dniu 18 października 2000 r. zakazującego kary śmierci. Należy mieć świadomość, iż w przypadku mojego Mocodawcy, biorąc pod uwagę podejrzenia na nim ciążyące oraz wcześniejsze wypowiedzi osób piastujących stanowiska w administracji rządowej USA, jak i przekazywane przez media, orzeczenie kary śmierci jest wysoce prawdopodobne.

Ad 2) Mój Mocodawca poddany został torturom oraz okrutnemu, niehumanitarnemu i poniżającemu traktowaniu w Polsce i został wywieziony z Polski do kraju, w którym realnie groziło ryzyko, iż zostanie poddany dalszemu traktowaniu stanowiącemu naruszenie art. 3 EKPCz. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w wykładni art. 3 EKPCz stosowana jest definicja tortur przyjęta w art. 1 konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karaniami z 10 grudnia 1984 roku, zgodnie z którą torturą jest każde działanie, za pomocą którego osobie torturowanej umyślnie zadaje się dotkliwy ból lub cierpienie, fizyczne bądź psychiczne, aby uzyskać od niej lub od osoby trzeciej informacje lub wyznania, aby ukarać ją za czyn popełniony przez nią lub osobę trzecią albo o którego dokonanie jest ona podejrzana, a także aby zastraszyć lub wywrzeć nacisk na nią lub osobę trzecią albo w innym celu wynikającym z dyskryminacji w jakiegokolwiek formie, gdy taki ból lub cierpienie powodowane są przez funkcjonariusza państwowego lub inną osobę występującą w charakterze urzędowym lub też z ich polecenia albo za ich wyraźną czy milczącą zgodą. Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka rozszerza obowiązek państwa – strony konwencji zapewnienia każdej osobie przebywającej w granicach jego jurysdykcji wolności od tortur i niehumanitarnego lub poniżającego traktowania na sytuacje takiego traktowania również ze strony osób prywatnych (orzeczenie A. v. Wielka Brytania z 23 września 1998 r., RJD 1998-VI, § 22 dotyczący odpowiedzialności państwa w związku z biciem dziecka przez ojczyca). Tortury są najcięższą postacią naruszenia art. 3 EKPCz. W orzecznictwie przyjmuje się również, że tortury są szczególną formą umyślnego, niehumanitarnego traktowania, powodującego bardzo poważne i dotkliwe cierpienia (orzeczenie Irlandia v. Wielka Brytania z 18 stycznia 1978 r., A. 25, § 163). Kolejną, lżejszą formą naruszenia art. 3 EKPCz jest niehumanitarnie traktowanie. Tymczasem traktowanie jest poniżające, gdy powoduje poczucie strachu i upokorzenia prowadzące do upodlenia. W rezultacie może dojść do załamania fizycznego i psychicznego. Każda tortura jest niehumanitarnym i poniżającym traktowaniem, a niehumanitarnie traktowanie - również poniżające.

Stosowanie wobec mojego Mocodawcy tortur oraz nieludzkiego i poniżającego traktowania zostało wyczerpująco opisane w części III uzasadnienia niniejszego pisma. Nie ulega wątpliwości, że opisane wyżej „wzmocnione techniki przesłuchiwania” jak chociażby uderzanie przesłuchiwanym o ścianę, pręgierz, czy bezprawne groźby spowodowania śmierci, zwłaszcza stosowane przez długi czas i w połączeniu z innymi dolegliwościami stanowią tortury w rozumieniu przytoczonej wyżej definicji, a tym samym art. 3 EKPCz. Jest to szczególnie oczywiste w przypadku wykorzystania broni palnej oraz wiertarki elektrycznej, celem wzmocnienia skuteczności gróźb spowodowania śmierci stosowanych wobec mojego Mocodawcy.

Ochrona na podstawie art. 3 EKPCz jest bezwzględna, niezależna od okoliczności, a Konwencja zakazuje tortur i nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania nawet w najtrudniejszych okolicznościach, takich jak zwalczanie terroryzmu, czy przestępczości zorganizowanej.

Ad 3) Mój Mocodawca pozbawiony był w Polsce wolności bez orzeczenia sądu i został wywieziony z Polski do kraju, w którym istniało realne ryzyko, iż zostanie poddany dalszemu traktowaniu stanowiącemu naruszenie art. 5 EKPCz, zgodnie z którym pozbawienie wolności musi być zgodne z prawem i stosowane w trybie ustalonym przez prawo. Nie można tak określić sytuacji mojego Mocodawcy, który został pozbawiony wolności bez stosownej decyzji uprawnionego organu, a w rezultacie był i do dziś jest przetrzymywany bezprawnie. Dodatkowo w trakcie jego pobytu w Polsce nie miał on żadnej możliwości podważenia zgodności z prawem pozbawienia wolności przed stosowną władzą sądowniczą, zgodnie z art. 5 ust. 4 EKPCz. Co więcej, pozbawienie mojego Mocodawcy wolności bez podstawy prawnej trwa już wiele lat, a całkowity jego czas nie jest nadal możliwy do przewidzenia.

Ad 4) Naruszono w sposób niezasadny przysługujące mojemu Mocodawcy prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, wyrażone w art. 8 EKPCz. Pozbawienie wolności na terenie Polski oraz jego przeniesienie do bazy marynarki wojennej w Guantanamo nastąpiło bezprawnie i w sposób arbitralny. Jest on pozbawiony kontaktu z rodziną oraz ze swoim otoczeniem społecznym już ponad 8 lat. Sposób, w jaki go traktowano w Polsce oraz w bazie marynarki wojennej Guantanamo stanowi naruszenie jego fizycznej i psychicznej integralności oraz jego autonomii, stanowiących kolejny aspekt praw wyrażonych w art. 8 EKPCz. Żaden rzekomo zasadny cel nie może usprawiedliwiać tak drastycznego naruszenia jego praw.

Ad 5) Mój Mocodawca został pozbawiony prawa do sądu w Polsce i wywieziony został z Polski do kraju, w którym istniało zasadnicze ryzyko, iż zostanie narażony na znaczne naruszenie jego prawa do sądu. Naruszenie prawa do sądu wyrażonego w art. 6 EKPCz jest oczywiste biorąc pod uwagę, że mimo pozbawienia wolności trwającego od października 2002 roku nie zapewniono mojemu Mocodawcy dostępu do instytucji wymiaru sprawiedliwości. Pozbawienie go wolności nastąpiło bez wymaganej decyzji organu państwowego, w związku z czym został pozbawiony możliwości jego zaskarżenia, jak również obrony swoich praw.

Ponadto mój Mocodawca został wywieziony do kraju, w którym realnie grozi mu przeprowadzenie postępowania karnego i wyrokowanie na podstawie materiału dowodowego uzyskanego za pomocą tortur, czyli z pogwałceniem art. 3 EKPCz. Wydanie go takiemu krajowi, w którym grozi mu rażące naruszenie jego prawa do sądu stanowi naruszenie art. 6

EKPCz. O jego winie będzie orzekać ława przysięgłych złożona z obywateli amerykańskich, którym został już za pomocą środków masowego przekazu przedstawiony jako terrorysta, co może spowodować ich uprzedzenie i wpłynąć na wydany przez nich werdykt. Ponadto, istnieje również prawdopodobieństwo, że mój Mocodawca będzie podlegał orzecznictwu Komisji Wojskowej, w której przysięgłymi będą wyłącznie oficerowie sił zbrojnych, co będzie stanowiło naruszenie prawa do sądu. W połączeniu z faktem, iż prawdopodobne jest orzeczenie w jego przypadku kary śmierci, lub przynajmniej dożywotniego, ciężkiego więzienia w warunkach całkowitego odosobnienia bez możliwości zwolnienia warunkowego, logicznym jest przypuszczenie, iż kara mu wymierzona nie spełni standardów EKPCz.

Ad 6) Mojemu Mocodawcy oraz społeczeństwu przysługuje prawo do rzetelnej i prawdziwej informacji o tym, co się z nim działo na terenie Polski. Standardy praw człowieka wymagają, by Sprawiedliwości stało się zadość oraz by osoba pokrzywdzona w wyniku naruszeń praw człowieka oraz społeczeństwo jako całość otrzymali informację, czy i ewentualnie jak doszło do naruszenia praw wyrażonych w artykułach 2,3,5,6,8,10 i 13 EKPCz oraz innych standardów prawno-człowieczych.

Podkreślić raz jeszcze należy, że prawnym obowiązkiem organów i funkcjonariuszy państwowych Rzeczypospolitej Polskiej, wynikającym z EKPCz, która jest źródłem powszechnie obowiązującego prawa, było zapobieżenie wyżej opisanym naruszeniom. Natomiast w przypadku naruszeń już dokonanych Rzeczpospolita Polska jako państwo – strona EKPCz ma obowiązek zgłębić ich przyczyny oraz odnaleźć osoby winne, w celu zapewnienia mojemu Mocodawcy efektywnego środka, o którym mowa w art. 13 EKPCz.

VII. Uzasadnienie wniosków o przeprowadzenie dowodu

ad 1)

Przeprowadzenie dowodu z przesłuchania mojego Mocodawcy wydaje się wskazane dla osiągnięcia celów postępowania karnego. Siłą rzeczy bowiem, jako pokrzywdzony, posiada on najpełniejszą wiedzę o tym, na co został narażony. Co za tym idzie jest w stanie złożyć wyczerpujące zeznania na okoliczność tortur oraz nieludzkiego i poniżającego traktowania jakiemu był poddawany, jak również okoliczności, w jakich został zatrzymany i warunków, w jakich jest do dziś przetrzymywany. Może on również udzielić wskazówek, które być może doprowadzą w perspektywie do ustalenia tożsamości osób bezpośrednio odpowiedzialnych za prowadzenie sesji tortur oraz innych pracowników ośrodków, w jakich był przetrzymywany. Ponadto dysponuje on wiedzą na temat sposobu jego przewożenia pomiędzy jednym ośrodkiem odosobnienia a drugim.

Podsumowując, przesłuchanie mojego Mocodawcy jako pokrzywdzonego w niniejszym postępowaniu wydaje się silnie wskazane z punktu widzenia osiągnięcia jego celów.

W związku z faktem, iż mój Mocodawca pozostaje obecnie w dyspozycji rządu USA w więzieniu w bazie marynarki wojennej Guantanamo na Kubie, konieczne może okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie przeprowadzenia czynności z jego udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej na podstawie art. 585 k.p.k.

ad 2)

George Tenet, jako dyrektor generalny CIA w okresie, w którym mój Mocodawca prawdopodobnie został zatrzymany oraz przekazany do dyspozycji tej agencji, to jest w okresie od dnia 11 lipca 1997 roku do dnia 11 lipca 2004 roku, musiał dysponować informacjami o tym, jak jest on traktowany, oraz znać szczegóły programu „tajnych więzień” w ramach którego był przetrzymywany. Wiedza o programie była wymagana na stanowisku przesłuchiwanego i niezbędna dla jego pełnienia. Mój Mocodawca zaś został uznany za istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa USA, zasadne jest zatem przypuszczenie, że jego indywidualny przypadek był dyrektorowi CIA znany szczegółowo. Istnieje możliwość, iż to George Tenet osobiście wydał polecenie jego pojmania lub do wydania takiego polecenia upoważnił inną osobę.

Co za tym idzie, istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż wskazana osoba dysponuje wiedzą co do wskazanych okoliczności sprawy.

Ponieważ George Tenet prawdopodobnie przebywa obecnie na terytorium USA, konieczne może okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie przeprowadzenia czynności z jego udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej na podstawie art. 585 k.p.k.

ad 3)

John McLaughlin, jako pełniący obowiązki dyrektora generalnego CIA w okresie od dnia 11 lipca 2004 roku do dnia 22 września 2004 roku, to jest w czasie, w którym mój Mocodawca prawdopodobnie pozostawał w dyspozycji tej agencji, musiał dysponować informacjami o tym, jak jest on traktowany, oraz znać szczegóły programu „tajnych więzień” w ramach którego był przetrzymywany. Wiedza o programie była wymagana na stanowisku przesłuchiwanego i niezbędna dla jego pełnienia. Mój Mocodawca zaś został uznany za istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa USA, zasadne jest zatem przypuszczenie, że jego indywidualny przypadek był pełniącemu obowiązki dyrektora CIA znany szczegółowo.

Co za tym idzie, istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż wskazana osoba dysponuje wiedzą co do wskazanych okoliczności sprawy.

Ponieważ John McLaughlin prawdopodobnie przebywa obecnie na terytorium USA, konieczne może okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie przeprowadzenia czynności z jego udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej na podstawie art. 585k.p.k.

ad 4)

Porter Goss, jako dyrektor generalny CIA w okresie od dnia 24 września 2004 roku do dnia 5 maja 2006 roku, to jest w czasie, w którym mój Mocodawca prawdopodobnie pozostawał w dyspozycji tej agencji, musiał dysponować informacjami o tym, jak jest on traktowany, oraz znać szczegóły programu „tajnych więzień”, w ramach którego był przetrzymywany. Wiedza o programie była wymagana na stanowisku przesłuchiwanego i

niezbędna dla jego pełnienia. Mój Mocodawca zaś został uznany za istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa USA, zasadne jest zatem przypuszczenie, że jego indywidualny przypadek był dyrektorowi CIA znany szczegółowo.

Co za tym idzie, istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż wskazana osoba dysponuje wiedzą co do wskazanych okoliczności sprawy.

Ponieważ Porter Goss prawdopodobnie przebywa obecnie na terytorium USA, konieczne może okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie przeprowadzenia czynności z jego udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej na podstawie art. 585 k.p.k.

ad 5)

Michael Hayden, jako dyrektor generalny CIA w okresie od dnia 30 maja 2006 roku do dnia 12 lutego 2009 roku, to jest w czasie, w którym mój Mocodawca prawdopodobnie pozostawał w dyspozycji tej agencji oraz został przekazany do więzienia mieszczącego się w obrębie bazy marynarki wojennej Guantanamo na Kubie, musiał dysponować informacjami o tym, jak jest on traktowany, oraz znać szczegóły programu „tajnych więzień” w ramach którego był przetrzymywany. Wiedza o programie była wymagana na stanowisku przesłuchiwanego i niezbędna dla jego pełnienia. Mój Mocodawca zaś został uznany za istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa USA, zasadne jest zatem przypuszczenie, że jego indywidualny przypadek był dyrektorowi CIA znany szczegółowo.

Co za tym idzie, istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż wskazana osoba dysponuje wiedzą co do wskazanych okoliczności sprawy.

Ponieważ Michael Hayden prawdopodobnie przebywa obecnie na terytorium USA, konieczne może okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie przeprowadzenia czynności z jego udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej na podstawie art. 585k.p.k.

ad 6)

[REDAKTOWANA] był prawdopodobnie jedną z osób przesłuchujących mojego Mocodawcę osobiście. Co za tym idzie, posiada on znaczną wiedzę na temat warunków, w jakich mój Mocodawca był przetrzymywany oraz sposobu, w jaki go traktowano, szczególnie w związku ze stosowaniem „wzmocnionych technik przesłuchań”, opisanych szczegółowo w części III uzasadnienia niniejszego pisma. Dostępne materiały wskazują bowiem, iż [REDAKTOWANA]

Najprawdopodobniej dysponuje również jednoznacznymi informacjami na temat istnienia tajnego ośrodka CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jako że poszlaki wskazują, że przesłuchiwał podejrzanych o terroryzm w ramach działania programu tzw. „tajnych więzień” należących do CIA.

Co za tym idzie, istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż wskazana osoba dysponuje wiedzą co do wskazanych okoliczności sprawy.

Ponieważ [REDAKTOWANE] konieczne może okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie przeprowadzenia czynności z jego udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej na podstawie art. 585k.p.k.

ad 7) et 8)

[REDAKTOWANE] służył jako pilot-dowódca statku powietrznego o oznaczeniu N85VM. [REDAKTOWANE] służyli na pokładzie tego samego samolotu, jako piloci i członkowie załogi.

Samolot o oznaczeniu N85VM został zidentyfikowany jako jednostka używana przez CIA do tajnego transportu więźniów podejrzanych o terroryzm m.in. w raporcie dla Rady Europy autorstwa Dick'a Marty'iego (załącznik nr 13) oraz przez raport Amnesty International (załącznik nr 17). O samolocie tym istnieje silne podejrzenie, iż został użyty do przewiezienia mojego Mocodawcy z Dubaju w Zjednoczonych Emiratach Arabskich (gdzie został zatrzymany) do Bangkoku na Tajlandii (gdzie znajdował się jeden z licznych tajnych ośrodków CIA). Co za tym idzie, wskazane osoby prawdopodobnie dysponują wiedzą na temat tras i procedur związanych z transportem tajnych więźniów CIA, w tym mojego Mocodawcy. Wiedza ta może być nieoceniona dla toczącego się postępowania karnego, umożliwiając wykazanie istnienia tajnego ośrodka CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak i ustalenia prawidłowości charakterystycznych dla lotów obsługujących ten ośrodek, co z kolei pozwoli na ustalenie ich pełnej listy, czasów i miejsc lądowań oraz osób, które musiały brać udział w tym procederze lub przynajmniej o nim wiedzieć.

Co za tym idzie, istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż wskazane osoby dysponują wiedzą co do istotnych okoliczności sprawy.

Ponieważ wskazane osoby prawdopodobnie przebywają obecnie na terytorium USA, konieczne może okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie przeprowadzenia czynności z ich udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej na podstawie art. 585k.p.k.

ad 9) et 10)

[REDAKTOWANE] służył jako pilot-dowódca statku powietrznego o oznaczeniu N63MU. [REDAKTOWANE] byli bądź członkami załogi wymienionego samolotu, bądź ludźmi odpowiedzialnymi za jego obsługę techniczną.

O samolocie tym istnieje silne podejrzenie, iż został użyty do przewiezienia mojego Mocodawcy z Bangkoku w Tajlandii (gdzie prawdopodobnie znajdował się jeden z licznych tajnych ośrodków CIA) do tajnego ośrodka znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Wskazuje na to załączona treść dokumentacji lotniczej (załącznik nr 21). Co za tym idzie, wskazane osoby prawdopodobnie dysponują wiedzą na temat tras i procedur związanych z transportem tajnych więźniów CIA, w tym mojego Mocodawcy. Wiedza ta może

być nieoceniona dla toczącego się postępowania karnego, umożliwiając wykazanie istnienia tajnego ośrodka CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak i ustalenia prawidłowości charakterystycznych dla lotów obsługujących ten ośrodek, co z kolei pozwoli na ustalenie ich pełnej listy, czasów i miejsc lądowań oraz osób, które musiały brać udział w tym procederze lub przynajmniej o nim wiedzieć.

Co za tym idzie, istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż wskazane osoby dysponują wiedzą co do istotnych okoliczności sprawy.

Ponieważ wskazane osoby prawdopodobnie przebywają obecnie na terytorium USA, konieczne może okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie przeprowadzenia czynności z ich udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej na podstawie art. 585k.p.k.

ad 11)

[REDACTED] posiada rozległą wiedzę na temat funkcjonowania transportu lotniczego w rejonie Półwyspu Arabskiego oraz [REDACTED] prawdopodobnie powziął wiedzę o czasie i sposobie wywiezienia mojego Mocodawcy z Dubaju drogą lotniczą, w tym o oznaczeniu samolotu, za pomocą którego zostało to dokonane. Wiedza ta może dostarczyć cennych wskazówek co do sposobu działania osób, które pozbawiły mojego Mocodawcę wolności, jak również dostarczy dowodów na przelot samolotów przez nich używanych na lotnisko lub lotniska na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Z tych względów zasadne jest przeprowadzenie dowodu z przesłuchania wskazanej osoby. [REDACTED]

ad 12)

Według powszechnie dostępnych informacji, pochodzących m.in. z artykułu prasowego "Key omission in memo to destroy CIA terror tapes" (załączniki nr 8), Michael Keith Winograd, funkcjonariusz CIA, miał być oficerem zarządzającym tajnym ośrodkiem CIA w Tajlandii o kryptonimie „Cat's Eye”, w którym to przetrzymywano i torturowano więźniów, w tym mojego Mocodawcę. Z racji pełnionej funkcji musiał posiadać dostęp do wiedzy na temat istnienia sieci ośrodków oraz traktowania w nich osadzonych. Bez wątpienia posiada również wiedzę na temat tego, kiedy i w jakich okolicznościach mój Mocodawca został przywieziony, a następnie wywieziony z ośrodka w Tajlandii, a także o kolejnym miejscu jego przetrzymywania.

Co za tym idzie, istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż wskazana osoba dysponuje wiedzą co do istotnych okoliczności sprawy.

Ponieważ Michael Keith Winograd prawdopodobnie przebywa obecnie na terytorium USA, konieczne może okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie przeprowadzenia czynności z jego udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej na podstawie art. 585k.p.k.

ad 13)

Bezspornym jest, iż Geoff Loane i inni autorzy raportu Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża z dnia 14 lutego 2007 roku na temat traktowania czterech „wysokiej rangi zatrzymanych” pozostających w dyspozycji CIA mieli bezpośredni dostęp do mojego Mocodawcy oraz 13 innych osób przebywających w więzieniu w bazie marynarki wojennej Guantanamo na Kubie. Ponadto, w związku z założeniami tworzonego przez siebie raportu, zebrali od nich informacje na temat sposobu, w jaki byli traktowani oraz warunków, w jakich ich przetrzymywano przez cały okres pozostawania w dyspozycji CIA.

Co za tym idzie, istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż wskazane osoby dysponują wiedzą, co do wskazanych okoliczności sprawy.

ad 14)

W raporcie dla Rady Europy z dnia 12 czerwca 2006 roku Dick Marty oraz pozostali autorzy przedstawiają wniosek, iż tajne ośrodki prowadzone przez CIA, służące przetrzymywaniu i torturowaniu osób nielegalnie pojmanyh istniały m.in. na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Wskazane jest przesłuchanie autorów w/w raportu w celu ustalenia przesłanek i źródeł informacji, na podstawie których doszli oni do kategorycznych wniosków. Umożliwi to bowiem następnie włączenie tych samych dowodów do materiałów niniejszego postępowania, co z kolei uczyni możliwą ich ocenę w świetle polskiego prawa.

ad 15)

Zakładając istnienie tajnego ośrodka CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na co istnieją w najgorszym razie silne poszlaki, należy przyjąć, iż posiadał on strukturę organizacyjną podobną do struktury analogicznych ośrodków w innych państwach. Co za tym idzie, logiczne jest przypuszczenie, iż istniała osoba odpowiedzialna za całość jego funkcji na zasadach identycznych lub krańcowo zbliżonych do tych, na jakich za działalność ośrodka w Tajlandii odpowiadał Michael Keith Winograd.

Wydaje się oczywiste, iż [redacted] wiedzą na temat tego, w jakim okresie przebywał w nim mój Mocodawca i w jaki sposób był traktowany, jak również na temat uwarunkowań bieżącego działania ośrodka, w tym o osobach po stronie polskiej, które powzięły wiedzę o jego istnieniu i przeznaczeniu.

Co za tym idzie, istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż wskazana osoba dysponuje wiedzą co do istotnych okoliczności sprawy.

Ponieważ wskazana osoba prawdopodobnie przebywa obecnie na terytorium USA, konieczne może okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie przeprowadzenia czynności z jej udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej na podstawie art. 585k.p.k.

ad 16)

Z załączonych do niniejszego wniosku dokumentów, w tym przede wszystkim wytycznych Biura Usług Medycznych CIA odnośnie medycznego i psychologicznego zaplecza przewozu, przesłuchiwania i przetrzymywania zatrzymanych (załącznik nr 14) oraz artykułów prasowych wynika, iż przetrzymywanie mojego Mocodawcy i innych osadzonych w tajnych ośrodkach CIA, a w szczególności poddawanie ich torturom, było ściśle nadzorowane przez personel medyczny. Dla celów niniejszego postępowania, a w szczególności oszacowania ryzyka dla zdrowia i życia mojego Mocodawcy, jakie powstało w wyniku stosowania wobec niego tortur oraz niehumanitarnego, poniżającego traktowania, zasadne jest przeprowadzenie dowodu z przesłuchania osób wchodzących w skład tego personelu, przynajmniej w odniesieniu do ośrodka na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto personel medyczny powinien dysponować informacjami na temat czasu pobytu mojego Mocodawcy w ośrodku, trwałym uszczerbku na zdrowiu, jakiego doznał w jego wyniku oraz, prawdopodobnie, na temat osób po stronie polskiej, jakie powzięły wiedzę o funkcjonowaniu i przeznaczeniu ośrodka.

Co za tym idzie, istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż wskazane osoby dysponują wiedzą co do istotnych okoliczności sprawy.

Ponieważ wskazane osoby prawdopodobnie przebywają obecnie na terytorium USA, konieczne może okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie przeprowadzenia czynności z ich udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej na podstawie art. 585k.p.k.

ad 17)

Z zeznań mojego Mocodawcy przed trybunałem orzekającym o statusie uczestnika działań zbrojnych (załącznik nr 20), raportu MKCK z dnia 14 lutego 2007 roku (załącznik nr 16), raportu Inspektoratu Generalnego CIA (załącznik nr 15) oraz innych materiałów załączonych do niniejszego wniosku wynika, iż na pewnym etapie przetrzymywania, prawdopodobnie w ośrodku w Rzeczypospolitej Polskiej, mojemu Mocodawcy grożono śmiercią za pomocą broni palnej oraz wiertarki elektrycznej. Co więcej, raport Inspektoratu Generalnego CIA jednoznacznie wskazuje, iż czynu tego dokonał [REDAKTOWANE] a który nazywany jest w materiałach prasowych imieniem „Albert”. Ponieważ funkcjonariusz ten siłą rzeczy dysponuje wiedzą na temat tego zdarzenia, jak i zapewne na temat warunków, w jakich przetrzymywany był mój Mocodawca oraz na temat stosowania wobec niego tortur oraz innych przypadków niehumanitarnego, poniżającego traktowania, wskazane z punktu widzenia celów niniejszego postępowania karnego jest przeprowadzenie dowodu z jego przesłuchania.

Ponieważ wskazana osoba prawdopodobnie przebywa obecnie na terytorium USA, konieczne może okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie

przeprowadzenia czynności z jej udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej na podstawie art. 585k.p.k..

ad 18) et 19)

Dołączone do niniejszego wniosku skarga do Stowarzyszenia Psychologów Stanu Texas z dnia 16 czerwca 2010 roku (załącznik nr 18) oraz wytyczne Biura Usług Medycznych CIA (załącznik nr 14) wskazują na okoliczność, iż częścią personelu odpowiedzialnego za stosowanie wobec mojego Mocodawcy oraz innych osób przetrzymywanych w tajnych ośrodkach CIA, w tym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, byli psychologowie James Mitchell oraz Bruce Jessen. Ich zadaniem było monitorowanie stanu psychicznego osadzonych, tak w czasie sesji intensywnych tortur, jak i pod kątem skutków długotrwałego odosobnienia i nieludzkiego, poniżającego traktowania. Z tego względu prawdopodobnie posiadają oni szeroką wiedzę na temat tych aspektów traktowania mojego Mocodawcy i innych osadzonych. Co więcej, mogą oni dysponować wiedzą na temat programu tajnych ośrodków CIA oraz ustandaryzowanych procedur stosowania tortur oraz nieludzkiego, poniżającego traktowania wobec osadzonych w tych ośrodkach. Ponadto, z racji ich osobistej obecności przy sesjach tortur, mogą dysponować konkretną wiedzą na temat okresu, w jakim mój Mocodawca przebywał w tajnym ośrodku na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Ponieważ wskazane osoby prawdopodobnie przebywają obecnie na terytorium USA, konieczne może okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie przeprowadzenia czynności z ich udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej na podstawie art. 585k.p.k.

ad 20) et 21)

Christopher Hill oraz Victor Ashe pełnili kolejno funkcję ambasadora Stanów Zjednoczonych Ameryki w Rzeczypospolitej Polskiej w okresie odpowiednio od 2000 do 2004 roku oraz od 2004 do 2009 roku. Na okres ten przypada czas, w którym mój Mocodawca był pozbawiony wolności, lecz jego miejsce pobytu pozostawało nieznane, to jest czas pomiędzy październikiem 2002 roku a wrześniem 2006 roku. Przeprowadzenie przesłuchania wskazanych osób pozwoli na ustalenie, czy w tym czasie istniał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tajny ośrodek CIA, w którym mógł być przetrzymywany mój Mocodawca. Logiczne jest bowiem założenie, iż ambasador powinien posiadać wiedzę na temat działań służb specjalnych państwa, które reprezentuje, na terytorium państwa, w którym jest akredytowany.

Ponieważ ani Christopher Hill, ani Victor Ashe nie są już obecnie uwierzytelnionymi w Rzeczypospolitej Polskiej szefami przedstawicielstw państwa obcego, nie ma przeszkód formalnych dla przeprowadzenia ich przesłuchania. Ze względu na to, że przebywają poza granicami RP, konieczne może jednak okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie przeprowadzenia czynności z ich udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej na podstawie art. 585 k.p.k.

ad 22)

General Broni Henryk Tacik, jako Dowódca Operacyjny Sił Zbrojnych był w okresie od 15 grudnia 2004 roku do 20 kwietnia 2007 roku osobą właściwą na mocy normy art. 18a ustawy o ochronie granicy państwowej do udzielenia zezwolenia na przekroczenie granicy państwowej i przelot obcego wojskowego statku powietrznego w przestrzeni powietrznej RP. Co za tym idzie, powinien dysponować wiedzą na temat udzielenia lub nieudzielenia w/w zezwolenia samolotom, które wg dostępnych poszlak lądowały na lotnisku w Szymanach, woj. podlaskie, realizując zadania dla CIA w tej części, w jakiej były to samoloty o statusie wojskowego statku powietrznego. Okoliczność ta jest istotna dla ustalenia, czy przekraczały one granice RP bezprawnie, czy też odpowiednie organy państwa dysponowały wiedzą o ich wykonywaniu i przeznaczeniu. Z tych względów jego przesłuchanie jest zasadne.

ad 23)

Obecny Dowódca Operacyjny Sił Zbrojnych dysponuje wiedzą lub przynajmniej możliwością łatwego powzięcia wiedzy na temat udzielenia lub nieudzielenia zezwolenia na przekroczenie granicy państwowej i przelot obcego wojskowego statku powietrznego w przestrzeni powietrznej RP samolotom, które wg dostępnych poszlak lądowały na lotnisku w Szymanach, woj. podlaskie, realizując zadania dla CIA w tej części, w jakiej były to samoloty o statusie wojskowego statku powietrznego. Nawet jeśli loty te miały miejsce przed objęciem stanowiska przez obecnego Dowódcę Operacyjnego Sił Zbrojnych, to dysponuje on dostępem do odpowiednich archiwów. Okoliczność ta jest istotna dla ustalenia, czy wojskowe statki powietrzne przekraczały granice RP bezprawnie, czy też odpowiednie organy państwa dysponowały wiedzą o ich wykonywaniu i przeznaczeniu. Z tych względów zasadne przeprowadzenie dowodu.

ad 24), 25), 26) et 27)

Leszek Miller, Marek Belka, Kazimierz Marcinkiewicz oraz Jarosław Kaczyński pełnili funkcję prezesa rady ministrów w Rzeczypospolitej Polskiej w okresie, o którym wiadomo, iż w tym czasie mój Mocodawca był już pozbawiony wolności, lecz prawdopodobnie jeszcze nie został umieszczony w placówce w bazie marynarki wojennej Guantanamo na Kubie, to jest pomiędzy październikiem 2002 roku a wrześniem 2006 roku. W tym czasie prawdopodobnie przebywał on w „tajnych więzieniach” prowadzonych przez CIA, być może również na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Powołane osoby powinny posiadać wiedzę na temat istnienia ośrodka CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w tym czasie, jak również co do szczegółów jego działania i przeznaczenia. Przekonanie to wypływa z konstytucyjnych kompetencji Rady Ministrów do zapewnienia bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego państwa oraz sprawowania kierownictwa w dziedzinie stosunków z innymi państwami, jak również przede wszystkim z faktu, iż zarówno szef Agencji Wywiadu, jak i szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego podlegają bezpośrednio Prezesowi Rady Ministrów. W przypadku, w którym wskazane osoby stwierdzą, iż nie dysponowały informacjami dotyczącymi działania ośrodka CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, powinny być w stanie wskazać osoby, które wiedzę tę posiadały, lecz ją przed nimi w sposób bezprawny zataiły.

Z tych względów, przesłuchanie wskazanych osób w niniejszej sprawie jest zasadne.

ad 28)

Aleksander Kwaśniewski, jako osoba pełniąca funkcję Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w okresie, o którym wiadomo, iż w tym czasie mój Mocodawca był już pozbawiony wolności, jednak jeszcze nie został umieszczony w placówce w bazie marynarki wojennej Guantanamo na Kubie, to jest pomiędzy październikiem 2002 roku a wrześniem 2006 roku. W tym czasie prawdopodobnie przebywał on w „tajnych więzieniach” prowadzonych przez CIA, być może również na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Powszechnie dostępne informacje, w tym pochodzące z załączonego artykułu prasowego „Prezydent Kwaśniewski wyraził zgodę na tajne więzienia CIA w Polsce?” (załącznik nr 11) oraz wnioski płynące z zakresu kompetencji Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej jako strażnika Konstytucji, w tym realizowane przez Biuro Bezpieczeństwa Narodowego, prowadzą do konkluzji, iż Aleksander Kwaśniewski powinien posiadać wiedzę na temat istnienia ośrodka CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w tym czasie, jak również co do szczegółów jego działania i przeznaczenia. W odmiennym zaś przypadku powinien być w stanie wskazać osoby, które wiedzą tą dysponowały, lecz ją przed nim bezprawnie zataiły. Z tych względów jego przesłuchanie w niniejszej sprawie jest zasadne.

ad 29)

Zbigniew Siemiątkowski był szefem Agencji Wywiadu w okresie pomiędzy 2002 rokiem a 2004 rokiem. Uprawnione jest zatem założenie, iż posiadał on informację o działalności zagranicznych służb wywiadowczych na terytorium Polski. Założenie to potwierdza jego wypowiedź udzielona dziennikarzom w 2005 roku, zgodnie z którą CIA miało dostęp do dwóch wewnętrznych stref w ośrodku w Starych Kiejkutach (załącznik nr 23). Zatem uzasadniona jest konieczność przesłuchania tej osoby w charakterze świadka.

ad 30)

Mój Mocodawca został postawiony przed wojskowym trybunałem orzekającym o statusie uczestnika działań zbrojnych, którego zadaniem było ustalenie, czy mój Mocodawca był osobą walczącą po stronie wroga przeciwko Stanom Zjednoczonym Ameryki. W toku jednego z posiedzeń trybunału złożył wyczerpujące wyjaśnienia dotyczące stosowania wobec niego tortur oraz niehumanitarnego, poniżającego traktowania w celu wymuszenia na nim zeznań obciążających jego samego oraz inne osoby, jak również pogorszenia się jego stanu zdrowia w wyniku w/w praktyk. Treść tych wyjaśnień ma istotne znaczenie dla okoliczności będących przedmiotem badania w niniejszym postępowaniu.

Ponieważ niedozwolone jest zastępowanie dowodu z zeznań świadka lub wyjaśnień oskarżonego treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych, zasadne jest zwrócenie się do odpowiednich organów Stanów Zjednoczonych Ameryki o udostępnienie na mocy art. 9 Umowy o Pomocy Prawnej poświadczonej za zgodność, pełnej wersji protokołu posiedzenia trybunału orzekającego o statusie uczestnika działań zbrojnych z dnia 14 marca 2007 roku, dotyczącego mojego Mocodawcy. Co więcej, treść wyjaśnień mojego Mocodawcy, nawet przedstawiona w formie niewłaściwej i ocenzurowanej, stanowi dodatkową przesłankę przeprowadzenia dowodu z jego przesłuchania przed organami ścigania Rzeczypospolitej Polskiej.

Sam fakt postawienia mojego Mocodawcy przed w/w trybunałem jest okolicznością istotną z punktu widzenia ustalenia jego statusu jako jeńca wojennego, na potrzeby ustalenia przysługiwania mu ochrony na mocy prawa międzynarodowego. W odniesieniu do tego aspektu sprawy, dysponowanie pełną, nieocenzurowaną treścią protokołu nie jest konieczne dla ustalenia dowodzonej okoliczności.

Z tych względów dołączenie do materiałów postępowania wskazanego dokumentu jest zasadne.

ad 31)

Jak wynika z załączonych materiałów, wobec mojego Mocodawcy stosowano długotrwałe, systematyczne tortury oraz niehumanitarne, poniżające traktowanie. W sposób systematyczny i planowy znęcano się nad nim fizycznie oraz psychicznie. Zasadnym jest przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy, w tym lekarzy psychiatrów, oraz biegłych psychologów na okoliczność tego, czy wyżej opisane praktyki doprowadziły do trwałego uszczerbku na zdrowiu fizycznym i psychicznym mojego Mocodawcy w rozumieniu art. 156 §1 pkt. 2 k.k.

Ponieważ mój Mocodawca przebywa obecnie w dyspozycji rządu USA, będąc pozbawiony wolności, konieczne może okazać się zwrócenie się do odpowiednich organów USA o umożliwienie przeprowadzenia czynności z jego udziałem na podstawie art. 8 Umowy o Pomocy Prawnej, w ostateczności w trybie pomocy prawnej świadczonej przez te organy na podstawie art. 585 k.p.k.

ad 32)

Załączone dokumenty wskazują na to, iż na lotnisko w Szymanach, woj. podlaskie, przybywały statki powietrzne prawdopodobnie wykonujące loty na zlecenie CIA, przy czym część z nich mogła być wojskowymi statkami powietrznymi. Co więcej, samoloty te przewoziły pasażerów, pozostawiając ich lub odbierając z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, prawdopodobnie bez właściwej odprawy paszportowo-celnej.

Pismo Dyrektora Straży Granicznej z dnia 23 lipca 2010 roku (załącznik nr 4) stanowi dokument urzędowy wydany na wniosek Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka w trybie przewidzianym przez ustawę z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej, potwierdzający powyższe okoliczności.

Dokument „Zestawienie lądowań i startów samolotów typu Boeing I Gulfstream na lotnisku w Szymanach w latach 2002-2005” (załącznik nr 3) został uzyskany od osoby podającej się za przedstawiciela administracji miasta Olsztyn. W części VII, pkt. 30 *petitum* niniejszego pisma został złożony wniosek o potwierdzenie tej okoliczności. Dokument zawiera uporządkowane dane w zgodzie ze swoim tytułem.

Tabela „Przyloty i Wyloty Samolotów CIA na terytorium Polski” (załącznik nr 5) została sporządzona przez Helsińską Fundację Praw Człowieka i stanowi uporządkowaną formę danych o lotach CIA, jakimi podmiot ten dysponuje.

Powyższe dokumenty zawierają dane istotne z punktu widzenia ustalenia harmonogramu transportowania więźniów do i z tajnego ośrodka CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Informacje te wydają się istotne z punktu widzenia celów niniejszego postępowania, stąd też zasadnym jest włączenie proponowanych dokumentów do jego materiałów.

ad 33)

Zgromadzone poszlaki wskazują, iż na lotnisko w Szymanach, woj. podlaskie, w okresie od co najmniej 2002 roku do co najmniej 2005 roku przylatywały statki powietrzne wykonujące loty na zlecenie CIA, w tym transportujące więźniów do i z tajnego ośrodka CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto istnieją podstawy do podejrzeń, że były one traktowane przez obsługę lotniska, a także służby celne i paszportowe w sposób odbiegający od standardu przyjętego dla większości samolotów. Zasadne jest przeprowadzenie dowodu z przesłuchania kontrolerów lotów oraz pracowników obsługi lotniska, jak również funkcjonariuszy służby celnej oraz straży granicznej dla potwierdzenia oraz zdobycia dodatkowej wiedzy co do wyżej wskazanych okoliczności. Może to bowiem wydatnie przyczynić się do potwierdzenia oraz ujawnienia szczegółów działalności tak tajnego ośrodka CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak i sieci podobnych ośrodków w innych państwach. Ponadto przesłuchanie wskazanych osób może dostarczyć dowodów na działalność polskich funkcjonariuszy publicznych zmierzającą do ułatwienia nielegalnych działań CIA oraz ukrycia ich przed opinią publiczną.

Z tych względów przeprowadzenie dowodu z przesłuchania wskazanych osób, po uprzednim ustaleniu ich tożsamości, jest zasadne.

ad 34)

Dokument zatytułowany „Zestawienie lądowań i startów samolotów typu Boeing I Gulfstream na lotnisku w Szymanach w latach 2002-2005” (załącznik nr 3) jest nieznanego autorstwa. Jego cechy zewnętrzne oraz sposób podania treści wydają się wskazywać na to, iż jest to dokument urzędowy. Z tego względu zasadne jest ustalenie, czy dołączony dokument jest pochodzenia urzędowego, co może wpływać na jego wiarygodność jako dowodu w niniejszej sprawie.

ad 35)

Inspektorat Generalny CIA jest instytucją administracji USA powołaną do bieżącego nadzoru nad działalnością Centralnej Agencji Wywiadu. W zakres jego zadań wchodzi m.in. okresowe publikowanie raportów z tej działalności, ze szczególnym uwzględnieniem wykrytych nieprawidłowości. Pomimo częściowego utajnienia, załączony raport zawiera bogaty materiał dowodowy ściśle związany z niniejszą sprawą, dokumentując m.in.:

- istnienie tajnych ośrodków CIA poza granicami USA;
- długoterminowe, bezprawne przetrzymywanie więźniów, w tym mojego Mocodawcy, w tych ośrodkach;
- stosowanie wobec przetrzymywanych, w tym mojego Mocodawcy, tortur oraz nieludzkiego, poniżającego traktowania;

- zaistnienie incydentu, w toku którego mojemu Mocodawcy grożono śmiercią za pomocą broni palnej oraz wiertarki elektrycznej;
- uczestnictwo personelu medycznego w sesjach tortur.

Raport Inspektoratu Generalnego CIA (załącznik nr 15) ma walor dokumentu urzędowego USA i stanowi wiarygodne źródło dowodowe w zakresie, w jakim został odtajniony. Do jego ujawnienia doszło na wniosek organizacji American Civil Liberties Union w toku procedury udzielania dostępu do informacji publicznej. Dla celów postępowania karnego zasadne może okazać się wystąpienie do właściwych organów Stanów Zjednoczonych Ameryki na podstawie art. 9 Umowy o Pomocy Prawnej o dostarczenie pełnej wersji raportu o potwierdzonej autentyczności.

Ponadto raport Inspektoratu Generalnego CIA zawiera treści wspierające niektóre inne wnioski dowodowe, przedstawione w niniejszym piśmie.

ad 36)

Raport Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża z dnia 14 lutego 2007 roku (załącznik nr 16) stanowi niezależną od rządu USA opinię na temat warunków, w jakich przetrzymywano niektóre osoby podejrzane o terroryzm, w tym mojego Mocodawcę. Zawiera on liczne informacje potwierdzające stosowanie wobec tych osób tortur oraz niehumanitarnego, poniżającego traktowania, jak również doprowadzenia ich do stanu skrajnego wyczerpania psychicznego i fizycznego, w niektórych przypadkach zagrażającego życiu lub grożącego trwałym, poważnym uszczerbkiem na zdrowiu.

Informacje te mogą mieć istotne znaczenie z punktu widzenia prowadzonego postępowania, stąd też zasadnym jest włączenie wskazanego dokumentu do jego materiałów. Ponadto zawarte w nim treści stanowią dowód na konieczność przesłuchania jego autorów przed polskimi organami ścigania w celu poddania ich źródeł i przesłanek dla wyprowadzonych wniosków rygorom polskiego postępowania dowodowego.

ad 37)

Raport sporządzony dla Rady Europy przez Dicka Marty'ego oraz inne osoby z dnia 12 czerwca 2006 roku (załącznik nr 13) zawiera liczne informacje na okoliczność istnienia tajnej placówki CIA na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przetrzymywania w niej więźniów oraz stosowania wobec nich tortur oraz niehumanitarnego, poniżającego traktowania, jak również nielegalnego transportu więźniów m.in. z przekroczeniem granicy państwowej RP. Ponadto omawiany raport zawiera informacje o polskich funkcjonariuszach państwowych którzy mogli dysponować wiedzą lub podejrzeniami co do istnienia tajnego ośrodka CIA na terytorium RP, nie podjęli jednak czynności zmierzających do wyjaśnienia tej kwestii, nawet w toku postępowania zmierzającego do sporządzenia omawianego raportu.

Z tych względów włączenie wskazanego dokumentu do materiałów niniejszego postępowania jest zasadne. Ponadto zawarte w nim treści stanowią dowód na konieczność przesłuchania jego autorów przed polskimi organami ścigania w celu poddania ich źródeł i przesłanek dla wyprowadzonych wniosków analizie w zgodzie z przepisami polskiego postępowania karnego.

ad 38)

Załączone do niniejszego wniosku wytyczne Biura Usług Medycznych CIA odnośnie medycznego i psychologicznego zaplecza przewozu, przesłuchiwania i przetrzymywania zatrzymanych z dnia 17 maja 2004 roku (załącznik nr 14) stanowią odtajniony, urzędowy dokument USA. Znajdują się w nim informacje na okoliczność stosowania przez CIA tortur oraz niehumanitarnego, poniżającego traktowania wobec więźniów pozostających w dyspozycji agencji, jak również co do szczegółów tego proceduru, w tym udziału w nim personelu medycznego. Wskazuje to kolejną kategorię osób, które miały udział w przestępczych działaniach CIA, również na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Z tych względów włączenie proponowanego dokumentu do materiałów niniejszego postępowania jest zasadne. Dla celów postępowania karnego wskazane może okazać się wystąpienie do właściwych organów Stanów Zjednoczonych Ameryki na podstawie art. 9 Umowy o Pomocy Prawnej o dostarczenie pełnej, nieocenzurowanej wersji wytycznych o potwierdzonej autentyczności.

ad 39)

Załączona do niniejszego wniosku skarga do Stowarzyszenia Psychologów Stanu Texas z dnia 16 czerwca 2010 roku (załącznik nr 18) wskazuje na udział dwóch konkretnych osób, Jamesa Mitchella oraz Bruce'a Jessena, w torturowaniu oraz niehumanitarnym, poniżającym traktowaniu osób przetrzymywanych w tajnych ośrodkach CIA, w tym mojego Mocodawcy. Unaocznia to, czemu zasadny jest wniosek o przeprowadzenie dowodu z ich przesłuchania. Ponadto wskazuje kolejną kategorię osób – psychologów – którzy brali udział w działalności CIA związanej z programem „tajnych więzień”. Z tych względów zasadne jest włączenie omawianego dokumentu do materiałów niniejszego postępowania.

ad 40)

Załączony do niniejszego wniosku raport komisji parlamentu Litwy powołanej do zbadania sprawy udziału Republiki Litewskiej w programie tajnych więzień CIA (załącznik nr 19) potwierdza identyfikację niektórych samolotów lądujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przelatujących przez jej terytorium, jako statków powietrznych przewożących więźniów pomiędzy tajnymi ośrodkami CIA. Ponadto dostarcza dodatkowych informacji na temat działalności międzynarodowego programu tajnych więzień CIA.

Z tych względów omawiany dokument powinien być dołączony do akt niniejszego postępowania.

ad 41)

Załączony do niniejszego wniosku raport Amnesty International z dnia 5 kwietnia 2006 roku (załącznik nr 17) dostarcza szczegółowych informacji na temat konkretnych lotów statków powietrznych służących transportowaniu więźniów pomiędzy tajnymi ośrodkami CIA, stosowania w w/w ośrodkach tortur oraz niehumanitarnego, poniżającego traktowania, jak

również wskazuje konkretne osoby, które mogą dysponować wiedzą na temat programu tajnych więzień CIA, w tym na temat ośrodka na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Z tych względów zasadne wydaje się włączenie omawianego dokumentu do materiałów niniejszego postępowania.

ad 42)

Raport specjalnych sprawozdawców ONZ ds. tortur oraz praw człowieka w kontekście walki z terroryzmem: Prof. Manfreda Nowaka oraz Martina Scheinina (załącznik nr 22) został przedstawiony publicznie w dniu 27 stycznia 2010 roku w Genewie. Raport opisuje historie 24 osób - ofiar pogwałceń praw człowieka. W odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej, raport zawiera ustalenia dotyczące lotów samolotów służących CIA, pozyskane w drodze analiz danych lotniczych, w tym prezentuje informację o locie z Tajlandii na lotnisko w Szymanach, woj. podlaskie, przez Dubaj 5 grudnia 2002. Sprawozdawcy cytują również informacje uzyskane w Stanach Zjednoczonych, wedle których w Polsce od grudnia 2002 miał być przetrzymywany mój Mocodawca. Informacje te wydają się pozostawać w bezpośrednim związku z przedmiotem postępowania, stąd też włączenie tak załączonego do niniejszego wniosku fragmentu, jak i pełnego tekstu raportu do materiałów postępowania, należy uznać za wskazane.

ad 43)

Do niniejszego wniosku załączono szereg artykułów prasowych (załączniki nr 6,7,8,9,10,11 oraz 12), dotyczących różnorodnych aspektów programu tajnych więzień CIA, w tym ośrodka na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Stanowią one dowód na powszechność informacji o tym programie oraz stosowaniu w jego ramach tortur oraz nieludzkiego, poniżającego traktowania. Stanowią również bazę wiedzy służącą dotarciu do źródłowych dowodów i osób dysponujących twardą wiedzą na tematy związane z przetrzymywaniem mojego Mocodawcy przez CIA. Stąd też w obrębie niniejszego wniosku występują liczne odniesienia do załączonych materiałów prasowych. Powinny one zostać włączone do materiałów niniejszego postępowania jako dowody na istnienie dowodów konkretnych okoliczności.

Mikołaj Pietrzak
adwokat

Załączniki:

1. pełnomocnictwo
2. kopia memorandum z dnia 1 sierpnia 2002 roku „Przesłuchanie agenta Al-Kaidy” („Interrogation of al Qaeda operative”) w języku angielskim
3. dokument „Zestawienie lądowań i startów samolotów typu Boeing I Gulfstream na lotnisku w Szymanach w latach 2002-2005”
4. wydruk kopii pisma Dyrektora Granicznego Komendy Głównej Straży Granicznej z dnia 23 lipca 2010 roku
5. wydruk tabeli „Przyloty i Wyloty Samolotów CIA na terytorium Polski”
6. wydruk artykułu redaktora naczelnego New York Times z dnia 22 czerwca 2008 roku („Editor’s Note”) w języku angielskim
7. wydruk artykułu autorstwa Scotta Shane opublikowanego w New York Times dnia 22 czerwca 2008 roku pt.: „Inside a 9/11 Mastermind’s Interrogation” w języku angielskim
8. wydruk artykułu autorstwa Matta Apuzzo i Adama Goldman, Associated Press, “Key omission in memo to destroy CIA terror tapes” z 26 lipca 2010 roku
9. wydruk artykułu „Rozkład lotów CIA do Polski”, Włodzimierz Nechamkis, Nowy Dzień z dnia 10 grudnia 2005 roku
10. wydruk artykułu „To keep program secret, CIA whisks 9/11 figures from Gitmo before court ruling” autorstwa Matta Apuzzo i Adama Goldman, Associated Press, z dnia 6 sierpnia 2010 roku
11. wydruk artykułu Wprost/IAR z dnia 22 sierpnia 2008 roku pt. „Prezydent Kwaśniewski wyraził zgodę na tajne więzienia CIA w Polsce?”
12. wydruk artykułu opublikowanego w „Dzienniku” z dnia 6 września 2008 roku pt. „Amerykanie mieli tajną bazę na Mazurach”
13. wydruk kopii raportu dla Rady Europy w sprawie domniemych przypadków niejawnego pozbawienia wolności i bezprawnego przewozu zatrzymanych między państwami, w których udział mieć miały państwa-członkowie Rady Europy, z dnia 12 czerwca 2006 roku, autorstwa Dicka Marty, w języku angielskim
14. wydruk kopii wytycznych Biura Usług Medycznych CIA odnośnie medycznego i psychologicznego zaplecza przewozu, przesłuchiwanie i przetrzymywanie zatrzymanych („OMS Guidelines on Medical and Psychological Support to Detainee Rendition, Interrogation, and Detention”) z dnia 17 maja 2004 roku w języku angielskim
15. wydruk kopii raportu specjalnego Inspektoratu Generalnego CIA na temat działalności związanej z zatrzymywaniem i przesłuchiowaniem osób w ramach walki z terroryzmem w okresie od września 2001 do października 2003 w oryginalnym języku angielskim („CIA Inspector General Special Review: Counterterrorism Detention and Interrogation Activities September 2001 – October 2003”) z dnia 7 maja 2004 roku, sygn. CIA 2003-7123-IG
16. wydruk kopii raportu Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża z dnia 14 lutego 2007 roku na temat traktowania czterech „wysokiej rangi zatrzymanych” pozostających w dyspozycji CIA, sygn. ICRC WAS 07/76, w języku angielskim
17. wydruk kopii raportu Amnesty International z dnia 5 kwietnia 2006 roku na temat tajnych lotów wykonywanych na zlecenie rządu USA w języku angielskim
18. wydruk kopii skargi do Stowarzyszenia Psychologów Stanu Texas z dnia 16 czerwca 2010 roku w języku angielskim

19. wydruk kopii raportu komisji bezpieczeństwa narodowego i obrony parlamentu Litwy dotyczącego domniemanego transportu i przetrzymywania na terytorium Republiki Litewskiej więźniów CIA, przetłumaczonego na język angielski
20. protokół z posiedzenia trybunału orzekającego o statusie uczestnika działań zbrojnych, które odbyło się w dniu 14 marca 2007 roku, w języku angielskim
21. wydruk dokumentacji lotniczej związanej z lotami samolotu o oznaczeniu N63MU
22. fragment raportu specjalnych sprawozdawców ONZ ds. tortur oraz praw człowieka w kontekście walki z terroryzmem: Prof. Manfreda Nowaka oraz Martina Scheinina
23. wydruk artykułu "Soviet-era compound in northern Poland was site of secret CIA interrogation, detentions" z dnia 3 lipca 2007, autorstwa Larisy Alexandrovna i Davida Dastyh, w języku angielskim